વાએજો.

રાહનુમાં શભા તરફથી એરવદ શેરી
આરજી દાદાભાઈ ભરૂચાએ રૂઆંન
નો કીરીઆ કરવા વીશે કોધે
લી (૫) વાએજનો રદીઓ.

બનાવનાર,

મોબેદ રતનજી રૂશાતમજી કાંગા.

કીંમત ચાર આના.

મુંબઇ વરતમાંન પરેસ.

સને ૧૨૫૩ ઈઅજદેજરદી.

સને ૧૮૮૪ ઇશાવી.

દીબાચો : ૨૧૩૨

જરથોશતી શાહેબો—આજે કેટલાંએક વરશ થએ આં રાહાનુમાએ શભા હુભી થઇછે, જેઓએ કેટલીએક ખુતપરશતી અને તેને મલતાં કાંમોનો બોલાશો કરી, જરથોશતી ધરમમાં શુધારો કરેઓ હતો પણ પછી પોતાની મરજી પરમાંણે પોતાનાં વીચારનું, પોતાની મતલબોનું, પોતાની શખુન પરવરીનુ આગલ દગલું ભરવા લાગા હતા, જે વીશે જરથોશતી ટોલામાં દીનચુશત જરથોશતીઓમાં મોહટો ગભરાટ મચી રહયો હતો, તેટલુંજ નહી કેટલાએક મુખય શાહેબોની કાલજીથી અને દશતુરો તથા મોબેદોના એકશંપને લીધે, રાહે રાશત નામની મોહટી શભા ઊભી થઇ હતી અને તેઓએ તેઓનાં ભલા વીચારો આપવા શાથે ટોલાની ખાતરી કરી આપી હતી. પણ તેઓ થોરે થોરે વરશે કઇ નહી નેકોઇબી ભાંજગડ કરતાજ રેઆ હતા, તેવી ભંજગડનું દગલું ભરતાજ ગીઆ પણ તેવી મતલબી બાબદ વીસે કોઇ ચોકશ રીતે ફાવેઆ નહી અને આ ચાલુ વરશ શાલ ૧૨૫૩ નું તેઓએ પોતાનાં ધારવેલાં કાંમોમાં ફતેમંદ જોઇતી જેથી પાછા મેદાન પરેઆ છે અને પોતાની શખુન પરવરી પાર ઉતારવા ચાહેછે, કારણકે હાલનાં મુંબઇનાં બંધો દશતુરોમાં તથા મોબેદોમાં, જે નજીબો વાંધો ઉઠો હુતો થએઓ છે, તેઓ એક બીજાનાં મોહટા શતરૂ તરીકે જાહેર પડેઆછે, તેવે શમે મેદાંન ખાલી શમજી રાહનુમાએ શભા, જે બાબદો વીશે આગલ બોલી બાલી થાકી હતી, તેનેજ મલતું બોલવા ઇઆ બીજા પોતાને મલતા મોબેદોને પોતાની તરફીણમાં લઇ, તેઓ પાશે બોલાવા મેદાંન પરીછે, અને પોતાનાં આગલા કુથલાને મલતાં તેવા મોબેદ પાશે ભાશણો કરાવે છે, હેવા દેખાવનાં ભાશાન ૫) થએઆં તે ભાશાં-

નમાં ઘણો ભાગ પોતાની મતલબને અને શખુન પરવરીને મલતો શમજાવામાં આવેઓછે, તેવી શમજાવતો વીશે, ભોલા અને દીનચુશત તથા પોતાનાં બાપીકા ધરમ ઉપર અને તે ધરમનાં ૪રમાંનો ઉપર ઇતબાર રાખનારા જેજરથોશ્તી શાહેબો છે; તેઓને હમો ચેતવણી કરીએછે કે ખુબ શંભાલ રાખવી, એકજ તરફી શમજી દીમાંદોલ મન કરવું નહી. હું એ ગાનુમાએ શભાને, તે શભાના મુખે શરનશીન શાહેબને, તથા શેઠ ખરશેદજી રૂશતમજી કાંમાંજીને, અને હાલ શમજાવા નીકલેલા મોબેદ શેહેરીઆરજી દાદાભાઇ ભરૂચાને, નમન તાઇ શાથે અરજ કરૂચ કે હાલના શમજાવા વોશે, તેની મતલબો વીશે જાહેર બેથક મારા જેવા ફકીરની શાંમને તકરાર કરવાને જરૂર કરવી, હમો એ શમજાવતોમાં કેટલી એક શમજાવતો ખોટી પાડવાને તઇઆર છેજીએ, અને ફરી થી શરનશીન શાહેબને તથા કાંમાજી શાહેબને અરજ કરૂંચ કે આફતાબી વરશ વીશે, એટલે જમશેદી નાવરોજ વોશેની હમારી સાતેની તકરાર જે હધુરી રાખીછે, તેનું શું કીધું. જેને માશ (૧૬) ભોગવાઇ ગીઆ છે. શું દરએક તકરારૂ હધુરી મેલી, નવું નવું બીજું સમજાવા બાહાર આવવું કે, એક કાંમ પુરૂં કરી અને પછી બીજું પકડવું. અરે જરથોશતી અકાબરો, અરે રાહે રાશત શભામાંનાં નામદાર શાહેબો, અરે ધરમને હદદે ધરનારા ધરમી શેઠીઆવો, ગફલતી માં કરો, હાવો બોધ, હાવી શમજાવતો, આગલ ફેલાવા માં દેવો અને એ શભાની શાંમને ખરી હરીફાઇ કરવા બાહાર આવો. અગર તમો કઇ મતલબને વાશ્તે જાહેર પડવા ચાહતા નહી હોવોતો પઇશાની આંનગી મદત કરો હમો પોતે એ શભાનું ઉલટું બોલવું, ઊલટું સમજાવવું, મતલબી વીચારો, તક- રારની અંદર દેખાડો આવવા શામરત છેઇએ, એજ.

રાનુમા સભા તરફથી જરથોસતીઓની
મુએલી લાશ પુઠે શું કીરીઆ કરવી,
અને શું નહીં કરવી તે વીશે જે
ભાંશાન ૫) એરવદ શેરીઆરજી
દાદાભાઈ ભરૂચાએ કરેઆં છે
તે ભાશાનોના રદીઆ તરીકે
હમે કોટખાતે, ધોબીતલા
વખાતે, મેદાંનમાં ભા
શાનો કરેઆંછે.
તે વીશેનો
હેવાલ.

ભાશાંણ (૧) લું.

શરનશીનની ખુરશી શેઠ નવરોજી ફરદુનજીએ લીધાબાદ કેહેલી શમજાવીઉ હતુ કે ભરૂચ શેહેરનો હુ વતનીછેઉ. તેમ જ એરવદ શેરીઆદજીબી છે. એવંનાં બાવા મારા મીતર થાએછે. તેવને મારી બલાંમનથી એવંને મુંબઇ મોકલેઆ હતા. શેરીઆદજીએ જે ભંદોબ મેળવીઉછે તેનુ ફલ આપ સુને આજે આપશે. હમોએ એતલે રાનુમા શભા તરફથી ૫ ચીશ વરશની વાત ઉપર જે ગુજરેલાંની લાશ થેકાંને પાદવા તથા તેની કીરીઆ શું કરવી. તે વીશે ગની જોશતેજો કરવા માં આવી હતી. પણ હાલમાં જરથોશતી ધરમમાંજે વધારો થ

એઓછે, તેની રૂએ એ અગતની બાબદમાં ધરમનાં પુશત કોમાં લખાએલા દાખલા શોધી કાડી એક રશાલો લખા વેઓછે તે રશાળાવીશે શુ કરવું તેનુ ચોકશ નથી પણ હાલમાં ભાશાંનોથી શેરીઆરજી તમાંરી ખાતરી કરશે. શાહેબો એ વીગરે વારે ગડાએ ભાશાંન કરતાની તારીખ કરવામાં કઇ ક શુર કરી હતી નહી. અલબત એકતો શેરીઆરજી ભરૂચનાં અ ને શરનશીનબી ભરૂચનાં. વલી શેરીઆરજીનાં બાવાશાતે દા શતી તથા શરનશીન શાહેબેજ બોલાવેલા. વલી પચીશવરશ ઊપર હાલનાં ભાશાંનને મલતી બાબદો એટલે તકરારો એ બ લીશભાએ હુભીકરેલી પણ જરથોશતી ધરમમાં તેવખતે શુધા રો થએલો નહી હતો તે શેરીઆરજીએ શુધારો કરવા ઘણી મેનતથી બંદાળ મેલવી એક પુશતક રચીઊછે. આફરીન હેવો શુધારો તથા કેલવની કેઆ પેગમબર શાહેબે એવંને આપી હોશે કે ગીઆં પચીશ વરશના અરશામાં તો કોઇથી બોલા શો એ સભાની ખાતરી પુરવક થએઓ નહી, એટલે એ શભાની મરજી પરમાણે કોઇથી બોલાશો થએઓ નહી. તો અલબત આપણે હેવું ધારવું જોઇએ કે હાવી શમજાવતો પેહેલ વેહલી હીંદુસતાનમાં આવેઆ પછી જોવા માંગશું તો, એરવદ શેહેરીઆરજી ભરૂચાની છે, જેમ ઇરાંનમાં વખશુરે વખસુરાંન, જરથોશત પેગમબર સાહેબે શાહા ગોશતાસપનાં વખતમાં, પેહેલવેહેલો શમજાવતો આપી હતી તેમ.

એરવદ શેરીઆરજી દાદાભાઇ ભરૂચાએ ભાશાંન શરૂ ક રતાં બોલેઆ કે માણશ ગુજરવાપછી, જરથોશતી ગુજરેલાં પુંઠે શું કરવું. તે વીશે રશાલો રાહનુમાએ શભાતરફથી બનાવાને મને સોંપીઉં, તે વખતે મને ગ્નાન કમ હતું તેમાં વધારે ધરમ નાં દાખલા લેઇ કોશેશ મે કરીછે. મારા રશાલામાં જે જણાવી

ઉં છે, તેમાં મારી પોતાની તરફનું થોડુંજછે અને શગલું ધરમ પુશતકોનાં દાખલાથી ભરેલું છે.

હમો એ એરવદ શાહેબને નમનવાઇ શાથે પુછીએચ કે તમારી તરફનુ થોડું લખાંણ નહી લેવામાં આવતે તો ચાલતે કે નહી, જેવારે શઘલું ધરમ પુશતકોમાંથી લીધું તેવારે તમારી તરફનું થોડું લેવાનું કારણ શું, અને ધરમ પુશતકો તે કીઆં ધરમ પુશતકો. તેનું નાંમ જણાવવું જોઇતુ હતું, કે ફલાનું પુશતક, ફલાનાએ બનાવેલું, ફલાના વરશમાં જનમ પામેલું, હેવું જણાવવાની તશદી લેવી જોઇતી હતી. કારણકે તમારા શરનશીનના કેવા પરમાણે પચીશ વરશની વાત ઉપર હેવી ભાંજગડ કરી હતી પણ કોઇથી ખોલાશો નહી થએઓ અને ખોલાશો કરે તેવો કોઇ શીકેલો કે પુશતકો તેવણનાં જોવામાં નહી આવેલાં, બલકે તેવાં પુશતકો હોવાં જોઇએ નહી. વલી વાએજ કરતા બોલઆ કે આપણે ગુજરેલાંની પુઠે કેવી કીરીઆ કરવી, તે વીશે એકજ પુશતકમાંથી લખાએલું મલતું નથી તે જુદે જુદે ઠેકાંણે જુદે જુદે વખતે લખાએલાં પુશતકોમાંથી મલી આવે છે, તેમાં કેટલાંએક અશલના અને કેટલાંએક પછવાડે બનેલાંમાંથી મલી આવેછે. બીજી શરવે કેતાબોનાં દાખલા દલીલો કરતાં આપણાં અશો જરથોશતનાં પાંચ ગાથામાંથી જે પુરાવા મલે છે, તેનેજ શરવથી શરશ શાદત તરીકે ગનવા જોઇએ, તે પછીનાં બીજા અવસતા છે, યતેતો, આફરીનો, દોઆઓ, એ અવશતા ઉતરતે દરજાનાં છે. તે પાજંદમાં છે. હવે એ મેરબાન શાહેબ એરવદ શેહરીઆરજીને શવાલ કરીચ કે તમોએ એ રશાલો પાંચ ગાથા ઉપરથીજ રચેઓચ, કે અશલ પુશતકોમાંથી રચેઓચ, કે પાછલાં પાજંદ લખાં

નમાંથી રચેલો છે, તેવીશે ખોલાશો કરવો. જેવારે જરથોશત શાહેબનાં બનાવેલાં પાંચ ગાથાજ હોએ, તેવારે બાકી સ ગલી ઇજેશને; વંદીદા; વીશપરદનાં કરદાઓ; કોને બનાવેઆ અને કેઆ પાદશાહનાં વખતમાં બનેઆ; તેનો ખોલાશો કરવો જોઇએ. વલી પાજંદ અવશતા કોને બનાવેઆ, કેઆ વખતમાં બનેઆ, તે વીશે શરવેની ખાતરી કરવી હતી અ ને કરવી જોઇએ. હવે તમો શાહેબેતો પેહલા ગાથા પધવા ની શમજ આપી, કે ગેહેશારનાંની કીરીઆ એ ગાથાથી થા એ છે, તેવારે પેહલા ગાથા ગેહે શારનાનેજ વાશતેહોએ તો ખાંજા ૪) ગાથા કહે દાહડે, કેહી વખતે, કેઆં કારંને વાશ તે પઢવા જોઇએ, તે વીશે મેહેરબાંની કરી ટોલાની ખાત રી કરવી.) વલી ભાશાંન કરતાએ આપણને શમજાવીઉ કે શા શાનીઆંન પાદશાહોના વખતમાં તે પછીનાં વખતમાં લખા એલી પેલવી ચોપડીઓ છે, અને રેવાએ તો છે, તે તમા મ લખાંનોને એક બીજા સાથે સરખાવીને આ ભાશાંનો ની બાબદો ઊપજાવી કાડી છે અને પાછલા વખતની ચોપડી ઓમાંથી જે લખાણ મલીઆવીઉ છે, તે કેટલેક દરજજે ગાથા અને અવશતાને મલતું છે, તેનો તોલ કરી કેટલુએક ફરજ તરીકે કબુલ રાખીઉં છે, તે રેવાજોને બાહલ રાખવા ને બનીઉ છે. તે રેવાજો નીરદોશ છે, અને આપણને કઇબી રીતે નુકશાંન કરનારા નથી, તો તે લખાંનો અને રેવાજોને બી કશી વાતે વાંધા ભરેલું ગનીઉ નથી. વલી ભાશાંન કરતા એવું સમજાવેઅ કે કોઇ રેવાજોને. મુલ અવશતાનો; ધરમ નાં પુશતકોનો, તેકો નહી હોવા છતાં, તે લખાનો પાછલા વખ તમાં વેમથી અથવા અંગરપનાંથી, અથવા દેખાદે ખીથી વધી ગીઆ છે. આપની ભલી માજદીઅશની દીનની

અશલ મતલબથી ઉલતા, આપનાં પાક ધરમને હીનું લગા ડનારા જનાએઆછે. (મેરખાંન શાહેબો એક ગમ તેવાં લખાં નને શેહરીઆદજી પસંદ કરેછે, બીજી ગેમ આપણને શમજા વે છે કે તે રેવાજો ધરમને હીનું લગાડનાર, અને અશલ દી નની મતલબથી ઉલતાછે. તે કેહી કેહી કેતાબોમાં લખાએલું છે, તેનો બનાવનાર કોણ હતો, તે વીશે કંઇ ખોલલી રીતે આપણને શમજ પડે હેવું શમજાતીઉનથી, તે વીશે બાશાન કરતાએ ખોલાશો કરવો જોઇએ.) વલી શેહરીઆરજી આ પણને પોતાનું નીરદોશપનુ દેખારવા શમજાવેચ, કે હું કંઇ જુનાં વીચારવાલા કે નવા વીચારવાલાની ; તરફી કે વીરૂધ ન થી, હું શરવેને એક શરખા માનુછેઉ. હું માતર એક અર્જી આશી છેઉ, ફકત શચાઇની શોધ કરતાં જે મને મલી આવી ઉ છે, તે શમજાવુંછેઉ અને હું એ બાબદમાં કોઇબી ભુલ કરતો હોઇશ; તે વગર, આંચકી બાવે કબુલ કરૂ છેઉ, (મેર ખાન શાહેબો બાશાંન કરતા ખોલલી રીતે આપણને જનાવે ચ કે હું અભિઆશ કરૂચ, મારી ભુલ કંઇબી થતી હોએ,તે હુ વગર તકરારે કબુલ કરૂચ. એટલાંમાંજ આપણને શમજવું જોઇએ કે ભુલતો થઇ તે કબુલ કરૂચ અથવા કરશ. તેવારે હાવા રેશાલા ઉપર અને શમજાવતો ઉપર આપને કેટલા ભ રોશો રાખીએ.)વલી બાશાંન કરતા માણસની બાંધની વીશે શમજાવતાં માણસના તનમાં જીવ તથા ફરોહર અને બોએ, વીગરે એક બીજાથી છુતાં પડે છે, તે વખતે માણસનો અંત આવે. હવે મીનોઇ ભાગો એક બીજાથી છુતા પડે. એટલે પાછા ફરે, એટલે જાંહાથી આવે તાંહાંજાએ (શાહેબો આ પણે એ બાશાન કરતા શહેબ શેહેરીઆદજીને પુછયું કે તે ત રંદો મીનો માણનાં તનમાં એકજ વખતે શમાએચ, કે જુદી

જુદી વખતે. તેઓ પાછી મીનોઇ જેહાંનમાં સાથે જાએચ કે જુદી જુદી વખતે. અને શેહેરીઆદરજીએતો રવાંન તથા ફરોહર વીશેજ આપણુને શમજાવીઉછે. બોઓ એટલેશું. તે વીશે તો કાંઇ ખોલાશો કરઓ નથી અને માણસનાં બદનમાં એ તરંદ,મીનો પદારથો કેઆ કઆ ભાગમાં રહેછે, તે વીશેની ખોલલું શમજાવેઉ નથી. જેમ પાદશાહા તથા વજીર અને કોટવાલ વીશે શમજાવેઉ, તેવારે હું પુછુંચ કે,હાલ જેમ પાદશાહ,વજીર, કોટવાલ, જુદી જુદી જગાઓ ઉપર રહેછે. તેમજ એ મીનોખી માણસના તનમાં, એકથાં રહે છે કેજુદાં જુદાં, તે વીશે શમજાવવું જોઇતું હતું.) શેહેરીઆરજી આપણુને હેવું સમજાવેચ કે માણસનાં બે જાતના ભાગોથી ખાકી બદન અને મીનોઇ રવાંન સાથે રેવાથી બનેલું હતું. તે બેહું ભાગો તરફ જીવતાંઓએ ફરજ બજાવાનો આપનો ધરમ બતાવે છે, જેથી રવાનની કીરીઆ બે ભાગમાં વેચાઉછે. ૧) ગુજરેલાંની લાશને ઠેકાણે પડવાની કીરીઆ અને બીજી ગુજરેલાંનાં રવાન તરફ જીવતાંઓએ બજાવાની ફરજોને લગતી કીરીઆ. ગુજરેલાંની લાશને ઠેકાણે પાડવાની જુદી જુદી રીતોછે. સરવે દાકટરો અને વીદવાનો; એ સરવે ઉશતાદો કબુલ કરે છે કે જરથોસતી ધરમની રીતી નુકશાંન કરનારી નથી. વલી આપણુને શમજાવીઉ કે સરવે કરતાં થોરી નુકશાંન કરનારીછે. (જરથોસતી શાહેઓ આપરા શેહેરીઆરજી કહેચ તે તપાશો. માણસના તનમાં ફરોહર અને રવાંન સાથે રેહવાથી માણસ બનેલું હતું. તેવારે તરીજી મીનો શકતી બોઓ હેવું આપણુને શમજાવેલું, તે બોઓ કાંહાં રેતી હતી તે કંઇ સમજ પડતી નથી અને વલી રવાંનની અને ફરોહરનીજ એ બે ભાગની કીરીઆ કરવા સમજાવે

ઉ, તેવારે ઓએ વીશે તો આપણને ગુચવાડો પડે છે, તે
વીશે તશદી લઇ ભાશાંન કરતાએ ઓલાશા કરવો જોઇએ.
વલી આપણા પવીતર ધરમની ખુબી સમજાવતાં દાક્તરનાં
મત એરમાં મેલછે, પણ કેઓ જરથોસતી દાક્તર, પોતાનાં
બાપીકા ધરમની મુખ શીક્તો શીખી, તેનાં પવીતર ફરમાણ
જાણી પછી દાકટર થએઓછે. તેઓનો ફક્ત પારકા ધરમ
નીજ શીખતો શીખી, દાકટર બનેઆછે. તેવારે શવાલ કર
વામાં આવેછે, કે પારકા ધરમની રાહા રશમ અને આપણા
ધરમની રાહા રશમથી, કેટલી ઉલટીછે તે વીશે શેહેરીઆરજી
ને ખબરછે કે નહી. તે ધરમમાં અપવીતરાઇ, અજીથ વ
તાલ, આતશને મોમાં લેવો, આતશને પગે દાબવો, શેમની
વીશે કંઇ અરઅણ રાખવી નહી, છતીઆદી છતીઆદી.
વલી શેહેરીઆરજી શમજાવેચ કે ગુજરેલાંની લાસને ઠેકાંણે
પાડવાની જુદીજુદી રીતીછે. પણ આપણે એ વીદવાન સા
હેબને શવાલ કરશું કે તમોતો જરથોશતીઓનીજ લાશ ઠે
કાંણે પાડવા વીશે સમજાવા શરૂ કીધુંછે, તેવારે લાશને
ઠેકાંણે પાડવાની જુદી જુદી રીતી કેમ થઇ. શું આપણા
શરવે જરથોશતી અથવા થોરા જરથોશતીઓ બીજી રીતે
લાશને ઠેકાંણે પાડીએચ, ઇઆ તે પરમાણે પાડવી જોઇએ.
એતો શરવે કોમનાં ધરમની, તેનાં પેગમબરોથી શમજાવે
લી રીતછે. તે આપણા ધરમ શાથે, તેનાં ફરમાનો શાથે,
કંઇ લાગુ પડતી નથી. તે વીશે ગુચવાડો કરી બંબાન શ
મજાવાની કંઇ અગત હતી નહી.) વળી વાએજ કરતા શમ
જાવેચ કે માણસ ગુજરવા પછી કોવાતનું ચાલુ થાએછે,
તેથી તેની આશપાશની હવામાં તથા જે ચીજો તે લાશને
લાગે તે ચીજોમાં આપની આંખે દેખાએ નહી હેવાં, બા

રીક શુખશમો ફેલાએછે. એ રોગનાં ફેલાવાથી આપણાં જરથોસ્તી ધરમની ભાશામાં "દરૂજે નશુશનું ગાલેબ થવું" કરી કહેછે. (સાહેબો શેહેરીઆરજી કહેચ કે ધરમની ભાશા, તે વીશીનું હેવું આપણને જે સમજાવીઊં છે કે જાંણે ધરમ કંઇ છેજ નહી, જરથોશતીનો લાશમાંથી નીકલતી ગંદગી અને જાહડ પાંન કોહીને તેમાંથી નીકલતી ગંદગી, તથા પ્રાંણીઓનાં શરીરની એટલે જાંનવરોનાં બદનમાંથી નીકલતી ગંદગી, એક સરખી રીતની છે. તેવારે હેવો સવાલ નીકલેઓ કે આપણા જરથોશતીઓમાં જે ગુજરે તેને મુવેલાં જાનવરની અથવા શરેલાં અને કોહતાં જાહડ પાંનની બરોબર ગણવું. એટલે આ જગો ઉપરથી 'રીમની' ઉઠી ગઇ. જેમ બીજાં પરાંણીઓ એટલે ઉંદર, બીલાડી, મુરગી બકરો, ગાએ, ભેંશ ઇતીઆદી ઇતીઆદી, મરે તેનાં મુરદાંમાંની ગંદગીની માફકનીજ જરથોશતીઓની લાશની કોહતી ગંદગીને શરખી રીતે ગણેલી જાંણે આપણો પવીતર ધરમ અને તે ધરમનાં પુશતકો શાખેતી આપતાં હોએ, તેવી ઢબમાં એ વીદવાન શેહેરીઆરજી આપણને શમજાવેછે. વલી ઓબલી રીતે શમજાવે છે કે હેવી કોહતી વશતુ ઉપરથી આપણાં ધરમમાં 'નસો' શબદ નીકલેઓછે.

જરથોશતી ભાઇઓ શું. એ થોરી ફીલસુફી છે, જેમ આગલ કાંમાંજી બોલી બોલીને થાકા. તેજ બોલો, તેવણનાં આગલ બોલેલાંને બંધ બેશતા નથી. એ જેરી બીઆં દીનચુશત જરથેરશતીઓને તો કબી દેખાવાનાંજ નથી, એતો આજનાં શુધરેલા અને બે તરણ ઇંગરેજીની પરીખશા આપેલાને ઇઆ બે તરણ ભાશા શીખેલાનેજ દેખા

શ.) વલી વાએજ કરતા આપણને શમજાવેચ કે શીખી શીખી ને મરીગએલાં મનુશ અથવા હર પરાંની મરી જાએ તો, તે ઉપર દરૂજે નશુશ ઊતાવલો લાગુ થઇ તેનાં તનમાંની ગંદગી ઉતાવલી બહાર આવે છે. અને અચાંનક મરીગ એલાં ઉપર ઊતાવલે ગંદગી લાગુ થતી નથી. આપણા ધર મ પુશતકના અવસતામાં દરૂજે નશુશનો હોમલો થવા વીશે જે જે લખાંનો કીધેલાં છે, તે લખાણ કંઇ નહી. પણ મુરદાર વસતુમાંથી નીકલતી ખરાબ હવા છે. એ રીતે જો તાં આપણા ધરમે શીખાદેલો દરૂજે નશુશ, તે કોઇજ નહી પણ આજની વીદીઆએ શીખાડેલુ ઊદતા રોગનું અને મ રકીનાં ફેલાવાનું કારણ છે. માથા ભાએગે આપણા લોકો માં આપનાં ધરમની ઊંદી શમજ નહી રેહવાને લાધે, હેવાં કેટલાંએક શીધાં તોને પાછલા જમાંનાંમાં, તેઓમાં શમજ ન હી હોવાથી, એટલે પાછલા લોકોએ એ વેહમી આકારો આપી દીધા છે. (શાહેઓ ભાશાંન કરતા વારે ગડીએ આપણને શમજાવેચ કે પાછલો જમાનો અને પાછલો વ ખત, તે વખતનાં વગર કેલવાએલા ધરમને એરમાં મેલી હાવી વેહમી ધરમનીતી શમજાવી ગીઆ છે. હવે ભાશા ન કરતાને આપને શવાલ કરીએ કે હાલના ઇંગરેજી શીખી કેલવાઇ ગએલા તથા શેરીઆરજી જેવા ફીલશુફ, કેઆ જમાંનાંના છે, તેવણાં જમાનાંમાં કેઓ પેગમબર શાહેબ આવી વીદઆ શીખાડી ગીઓ. કોન તે જેહાંન જાણે આ વી, ખોદાનું ફરમાંન હાલની વીદીઆને, હાલની ચાલચલને ને, હાલની નીતીને, હાલની એકીનદારીને મલતી શીખવી ગીઆ તેનો ખોલાશો કરવો. આજનાં કેટલાએક મોબેદ શા હેઓ, જેઓ કેટલીએક નવી કલા શીખી અપખશપાતપનુ

પકડે છે. જેમાંનાં એક એરવદ શેહેરીઆરજીભી છે; તેવણને કોને શોખવીઆ હોશે વારૂ. તેઓ બોલલી રીતે એકરાર કરે ચકે એ શરવે જીવતાં માનશની તંનદરોસતી બાલવવાજ ધર મનુ નામ એરમાં મેલેલુ છે. એ પણ આ ચાલુ હજારાની તાશીર શમજવી જોઈએ.) વલી ભાશાન કરતાએ શમજાવી ઊં કે માણુસનુ મરણ બે રીતે થઈ શકે છે. શાધારણ રીતે તથા કોઈભી અકશમાતથી. રીબી રીબીને મરે, તે ઉપર દરૂજેનશુશ, એક ગેહે બદલાએ પછી તે લાશ ઊપર દરૂજે નશુશ લાગુ થાએ છે, તેથી તે બંનેોની લાશ ને ઠેકાણે પારવામાં વખતનુ તફાવતપણુ રાખવામાં આપણા ધરમે ફરમાવેલુંછે. (શાહેબો આપણુને શેહેરીઆરજી હેવું શમજાવેચ કે માદુ પરી રીબા રીબાને મરે. તે લાશને તુરત દુખમે લઈ જાવી, તેને અદકવુંભી નહીં. પન અંસીતુ મરીજાએ તેને પાંચથી છ કલાક શુધી અદકે તો તેમાં હરખત જેવું કંઈજ નથી, કારણ કે દરૂજે નશુશ લાગુ થનો નથી. એટલે તેનું તન હજુર કોઇગીરું નથી, તેથી જો પેહેલી ગેહે બદલાએ, તાંહાંસુધી તેને અવલ મજલ લેઇ જાવી નહી, તે રીમનભી નથી. તેનું હેવું શમજવું કે જો હાવન ગેહે શરૂથતાં કોઇ અંચીતુ મરણ પાંમેતો, બપોરનાં બારવાગવાનાં હોએ તાંહાંસુધી કંઇ અદકવાની અરચણ નથી અને જાંને કે લાશને ઠેકાણે પાડવાની તાકીદભી નથી.) વલી વાએજ કરતા આપણુને હેતું શમજાવેચ કે શેવાવરી, અથવા અદકાએલી, જો મરવા કાંથે આવે અથવા મોટાં માણુસ ઇઆ નાંધલાં બચચાં મરવા શરખું રૂપ પકડે, તોભી તેઓનું શરીર ચોખુ કરવું નહી. તેની ઉપર ઉપાએ કરવા તેના તંનમા ગરમી હોએ તાંહાં સુધી. ગમેતો તેવો

તે વખતે શોવાવડીને કે અરકાએલીને તેની માવજત કરવા નહ વારવા વગર કોરડી જગા ઉપર લેઇ જાવી પણ તેને પાક કરવા નહવારવી નહી અથવા મોટાં માનશને કે બચ્ચાંને બી છેહલી ઘહડી સુધી નહવાડી પાખ કરવાં નહી. તેનાં દીલમાં ની ગરમી જાંહાંલગન દીલમાં હોએ તાંહાંલગન પકડીને બેશો રહેવું, ઇઆ બનતા ઉપાએ કરવા. નહવારી નાંખવાથી ઉતાવલું નુકશાન થાએછે. મરનારનુ તન નહવારવાથી સરદ થાએ છે, એ રવાઇઓ પાછલા જમાનામાં નીકલીઓ છે, પાછલા જમાનાંનો એક રેવાજ છે. વલી સમજવીએ કે નવા રવું એ જીવતાં માનશનો આતમાં ચોખો કરવાનું છે, પ ણ જેવારે તેનાં તનમાંથી તો જાન નીકલી ગીઓ, માતર તેનાં શરીરને ચોખુ કરવાથી, તેનો આતમાં ચોખો થતો નથી. આવુ શમજાવાના ટેકામો આપણને એવું સમજાવેચ કે નવાડો નાંખવાથી વગર મોહતનું મોહત નીપજે છે. જે થી મરનારનાં આતમાને પાખ કરવાજતાં, એવા ભુલ ભરે લા વીચારોથી આપણે એક અજીમ ગુનાહ કરીએ છૈએ. કેતાબોમાં ડાહપણ ભરેલુ ફરમાન એવું આવેલું છે કે હેવે વખતે, તેમજ કોઇબી બીજી વખતે, જો કોઇ ધરમનો આ ચાર જાલવવા જતાં, કોઇ એવું પરીણામ ઉપજે, કે તે આ ચાર જાલવવાથી જેટલું શવાબ લાગે, તે કરતાં વધારે ગુ નાહ પેલુ નથારૂ પરીનાંમ નીપજવાથી લાગે, તો બેહતર પે લો ધરમનો એટલે શવાબનો આચાર જાલવવો નહી. એ વુ બોલી, પેહેલું ભાશાંન એરવદ શેહેરીઆરજીએ તમાંમ કીધું (શાહેબો આપણને શેહેરીઆરજીનું શમજાવવું હેવું છે, કે જાણે ધરમ કંઇ હોય નહી, એતો તંનદરોશતી જાલવવાનો ઉપાય છે, તે ધરમને એરમાં મેલી શરવે પાછલા વખતનો,

તે વખતનાં અનગઢ લોકોની બનાવેલી કાંહાંની છે. મા નશોએ ફક્ત તનદરોશતી જાલવવી, ખાવું, પીવું, મોજમજાહ મારવી, સુધારા કરવા એજ ધરમછે.) શાહેબો એ૦ શેહેરીઆ રજીએ પાંચ ભાશાંન મલી અવસતાના તરણ બોલ આપણે શમજાવેઆછે. જેઓ એ શેહેરીઆરજીનાં ભાશાન માં આવેઆ હોશે, તેઓનીતો પુરતી ખાતરી થઇ હોશે, કે શેહેરીઆરજીનો રેશાલો રાનુમા શભાએ અથવા એ શભા ના કોઇ નવા પેગમબરે લખી, તેનું રચાંન પોતાની મતલ બને મલતુ, પોતાના આપેલા વીચારને મલતું, કરાવીઉ હો એ, હેવો દેખાવ એ ભાશાંન કરતાની ઢબ ઉપરથી દેખાતો હતો. એવન વાદે ઘડીએ કોઇ મતલબનું બોલતાં, મીજલશ તરફ જોતા હતા. તેમાં એક બોતો અને શેપ બોતો ભમ રહો ઘુમાવતાં તો, જાને મનથી પશતાતા હોએ, એવો દેખાવ એ ભાશાન કરતાનો માલમ પડેઓ હતો. તે ગોશપંદ ખા વા વીશેનો હતો. જે વીશે હમો જુદુ શમજાવશું અને તમો દાનચુશત જરથોશતી શાહેબોની ખાતરી કરશું, જેથી ધર મનો અને ટોલાની આબાદી થાશે. આમીન આમીન.

એરવદ શેહેરીઆરજી દાદાભાઈ ભરૂચાનાં બીજાં ૪) ભાશાંનોનો રડીઓ.

શરનશીન શેઠ નવરોજી ફરદુનજી બોલેઆ કે ગુજરે લાં રવાંણની લાશ પુઠે કેવી કીરીઆ થાએછે અને કેવી કરવી જોઇએ. તેવીશે આજે એરવદ શેરીઆરજી બીજનં ભાશાનો આપશે.

એરવદ શેરીઆરજીએ ભાશાંન શરૂ કરતાં જનાવી ઉ, કે ગુજરેલાંની લાશને શંજોગતી વખતે ગણાંજ પુરાં

નાં અને રદી થએલાં કપડાં પેહેડાંવવાં જોઈએ, કે તે બી જાં જીવતાં માણસનાં વાપડવાનાં કામમાં નહી આવે. (શાહેબો એ શમજાવત અતી ઘણી ખરી છે. (પણ તે મરનારને નીરંગ તથા પાણીથી પાખ્ખ કરીને શંજોગવું, કે મરણ પામવા પછી જુનાં કપડાંએ વીતાલીનેજ મેલવું, તે મેલી જગાને કેઠલે દહાડે ચોખ્ખી કરવી, તે વીશે ચોકસ ઓલાશો કરઓ નથી તે કરવો જોઈએ) વલી ભાશાંન કરતાએ નશેશાલાર વીશે સમજાવીઉ. (પણ તેઓને નવ રાતનું બરશનુંમ આપવાપછી નશો ઉચકવા મુકર કરવા, કે શાધારણ માણશનેજ નશેશાલાર કરવા, તે વીશે ચોકસ શંમજાવીઉ નથી.) વલી ભાશાન કરતાએ શગની બાબદ હેવી શમજાવી કે લાશને શગદીત એક વખત ઘઆ તરત, ચેઆર વખત કરાવામાં આવે છે, એટલે સગ દેખારવામાં આવે છે, તે માણસ ખરેખર મરી ગયું છે કે નહી, તે વીશે તેહકીક કરવા આપણે શગદીત કરાવીએ છેઈએ. (શાહેબો હાવીશમજાવત આપણને અચરવી ઊપજાવે છે, શું આપણને સગ કહેછે કે એ મરીગીઉ) વલી ગુજરેલાંની આમલ પાંથરનું રાખી તે વીશે રદાકુત ગભરાત કરે છે, પોકારો કરેછે, તેહવી ગુનાહ ભરેલી ચાલને ધીકકારી નાંખી હતી. એ શમવજાત અતીઘણી, ધરમ વીશે વાજબી હતી. વલી રાતને વખતે લાસને અવસ મનજલ પોચાડવામાં આવતી નથી, તે વીશે સમજાવીઉ, તે બરહક હતું. (પણ તે ધરમની રીફત ઓલી રીતેશ મજાવી નહીં કે તેની ખુબી હેવી છે. (શાહેબો હંધારી થવાથી લાશની પુથે બરાબર કાએદે ચલાએ નહી, અને અએવશરૂથરેમ ગેહેમાં ગેહેઆરવા વીશે, હેરી બંદગી કરવાની, એટલે ગાંથાવાંણી પઘવાની મના

દીછે, વલી તે મરનારની લાસની પુથે તેનાં સગાં વાહલાંએ
જરૂર જવાની અને તેના કાલબુદને છેલલી શલાંમ કરી કે
કાંણે પાડવાની જે ફરજછે, તે ફરજો તેઓથી બને નહી, છત
યાદી બાબદાને વાસતે બંદોબશત કરેઓ છે.) વલી બાશાં
ન કરતાએ જણાવીજ કે નશાશાલારને નવાં કપડાં આપેછે,
નવી ગેહાન ઇજાવેછે, હેવા વાંકા ખરચ કરી, તનાઇ તુતેછે,
તેને હાલના જરથોસતીઓ શવાબ સમજે છે, તેઓ શવા
બને બદલે ગુનાહા કરે છે. (શાહેબો એ શમજાવતબી અ
તીશે વાજબી છે. (શબબ કે તેઓ જેટલાપઇસા કપરાં પુંડે, ન
વી ગેહાન પુથે ખરચે છે, તે ખચીત ગટરમાં નાંખવા શ
રખુ છે, કારણ કે નવાં વસતરને તો શું પણ નવો દોરો વતીક
વાંપડી તેને શીમનીથી નહી બચારવાનો હોકમ, આપણા
ધરમ પુસતકોમાંનાં, વંદીદાદ નામનાં પુશતકમાં આવેલો છે,
વલી ઓદાઇ ખજાંનો બગાડવાની મનાઇ આવી છે, નવું
કાપડું એ ઓદાઇ ખજાંનો છે, તે ખજાંનો જીવતાં માણ
શને વાપડવા પેદા કરેલો છે. નશેશાલારને આપવા કરતાં, તે
ટલીજ કપડાંની જોડ, ગરીબ જરથોશતીઓને પેહરવા આપે
તો અતીશે શવાબ છે.) વલી બાશાંન કરતાએ પાએદશની
માજલશો કરવાની ફુકરાજી કરવા વીશે જે શમજાવીઉ, તે
ખચીત વાજબીજ છે. (શાહેબો તેવી મોહતી મીજલશો, જ
રથોશતીઓમાં પેહલેવાંધેનાં શેઠીઆ કરે છે, તેઓને જોઇ
વચલે વાંધેના શેઠીઆઓ કરે છે, અને લાસને કલાકનાં ક
લાક સુધી કોહોતી રાંખી, તેની ખરાબ હવા ફેલાવેછે. તે વખતે
લગણના જેવા માંડવા બાંધેછે, ગેરે ગેર મેમદાને માકલી, જે
ઓ ઓલખતા હોએ કે નહી ઓલખતા હોએ. તોબી તેઓ
ને શદાન કેવારેછે. એ દેખાદેખીથી વંચી પડેલી ચાલ, ખચી

લ ધીક્કારવા શરુ કરી છે. કારણકે જેનું મરે, તેનાં પોતાનાં
શગાં વાહાલાંને કેવારેતો વાજબી કેવાએ પણ બીજાં ન
હી ઓલખતાં કે નહી પીછાનતાં હોએ, તેઓને ગેર રાતને
વખતે કે દીશનાં અનચીતો મોબેદ શદાંન લેઈ જાએ, તે વ
ખતે તેઓને અને તેઓને ગેરનાં બઈરાંઓને, કેવા ગોશ
શો લાગતો હોશે) વલી ભાશાંન કરતાએ પાએદશનો ખરચ
કરવા વીશે, રાહનુંમાએ સભાના આગલા વીચારને મલતું
શમજાવીઊ કે મોબેદની એકજ જોડ શચકારની પુથે મોક
લવી જોઈએ. (શાહેબો એ વીશે મોબેદોની કાંહાં જબરી
છે, એતો ગેર ધનીનાં વીચાર ઉપર, તેઓની શકતી ઉપર
છે,; કંઈ ગેરનો .પંથકી જબરી કરતો નથી.)
વલી ભાશાંન કરતાએ મીજલશને જોઈ, બીહતાં, બીહતાં
હેવું શમજાવીઉ, કે જેઓના સગાં મરીજાએચ અને તેઓ
તરન દહાડા ગોશત ખાતા નથી, તે ખાવું જોઈએ, તેની
મનાંઈ વીશે ધરમમાં કશુ ફરમાવીઉ નથી. હેવું બો
લી બીજું ભાશાંન ખતમ કીધું. (શાહેબો આ છેલલા
બોલો ગોશત ખાવા વીશેનાં, ઊશતાદજી તરફથી ઉશતાદજી
શેઠ ખરશેદજી કામાંજીનાં જરથોશતી અભીઆશમાં, બોતનું
લખાન થએલું અને તેનાં પુરાવામાં વંદીદાદની તરીજી
પરગરદના અવશતાનાં બોતતા અરથો કરેલા, તે બોતારૂ હ
મ શાલ ૧૨૪૭ એજદેજરદીમાં, કારેલાં ચોનીઆંથી તમા
મ અવસતાનાં પુરાવા સાતે બોલાશા કરેઓ હતો, તે વી
શે ચોપાંનીઉ કાહડીઉ હતું. જે ચોપાનીઉ, શેરીઆદજી
જેવા વીદવાન ઉપર મોકલેલું તથા ખરશેદજી કામાંજી જે
વા ઉશતાદને હાતો હાત આપેલું. વલી મુંબઈનાં અને બી
જાં ગામનાં દશતુરો ઉપર મોકલેલું, તેઓ ઉપર થોરા હ

મારી તરફથી તીકા વતીક કરેલા. તે શાતે મુંબઇનાં પેહ
લે વાલેનાં શેઠો ઉપર અને વલી મુબઇનાં તમાંમ જરથોસ્
તી છાપખાનાનાં અધીપતીઓ ઉપર મોકલેલું. જેનો એક ર
તીભારબી હમારા લખાનનો રદીઓ કોઇએબી નહી આપે
ઓ હતો, તેનો જાને જવાબ, આજે શેરીઆરજી આપતા હો-
એ હેવું રૂપ દેખારીઉ હતું. (જેથી હમો એ પેગમબરી દરજજા
નાં, એરવદ શેરીઆરજીને એ બાબદ વીશે ચાલેજ કરીએ
ચ કે એ બાબદ વીશે તમો શાહેબ ઇઆ તમારા જે ઉશ
તાદ હોએ અને કોઇબી બીજા હીમાતીઓ હોએ, તેઓ
ને શાથે લઇ, હમારી સાથે તકરાર કરવાની જાહેર શભા બો
લાવવી. હમો એ બાબદ આપણા ધરમ પુસ્તકોથી તેના પુ
રાવા સાથે શાબેત કરી આપશું. એ બાબદ ઉપર કાલ રો
જે જુદુજ ભાશાંન આપનાર છેજીએ તેથી આ જગાઉપરી
બીરાજવાની તશદી લેવી. શાહેબો લાશને ઠેકાણે પાડવા વ
શે કેટલીએક બાબદો જનાવી છે અને ગુચવાદો કરી મે
લઓ છે, તે વીશે થોરા દાહાડા શબુરી રાખવી. કારણ કે
જેવારે તમાંમ ભાશાનો રાનુમાં શભા તરફથી છપાશે, તે
આર બાદ તે છાપેલાં પુસ્તકોનો પુરતો રદીઓ આપી, એ
ક ચોપાંનીઉ કાઢશું, અને તેની કીમત ઘણી હલકી રાખશું.
શાહેબો એવી જેકબુલાત હમે આપી હતી પણ તુરતજ ચોપાંનીઉ
છપાવાની હમોને અગત જણાઇછે.) વલી ભાશાંનમાં આપણને
જે શમજાઉ તે ધરમનું નામ શાથે, ધરમનીજ વાત મોને બોલી
બધી મતલબી વાતો આપણને શમજાવીછે. ધરમ પુશતકોમાં-
થી કોઇબી અવસતાના પુરાવાસાથે દેખારી આપણી ખાતરી
કરી નથી, ફકત શમજાવી શમજાવીને હેવુંજ શમજાવીઉ કે
માણસની તંનદરોશતી જાલવવી, માણસોને તંનદરોશત રેવું.

ઇતયાદી. (શાહેબો તમો મારા બોલાશા ઉપર ધેઆંન આપી શમજો. જગતની રચનાં કરતા "અહુર" એટલે જલકતુ નુર, જેનાં નુરમાંથી મીનો ફરેશતાઓને નુર બખશીશ થએલુંછે, તેમજ મીનો પદારથો જેવા કે આતશ, ખોરશેદ, માહા, સેતારા, પાણી, ઝરવરોને નુર બખશેલુંછે, તે નુરને ધેઆંનમાં રાખી આપણે હરેક બંદગી કરીએ છેહએ, તે બંદગીતો, અહુરનીજ કરીએ છેહએ એટલે જગતને પેદા કરનારની પણુ પેલાં નુરો જોઇ, તે નુરો ઉપર જે ફરેશતાઓ પાશબાન છે તે ફરેશતાઓને એરમાં મેલી, પેલા પુરથ વીનાં બાપની બંદગી કરીએચ, અને જે ફરેશતાની મારફતે "અહુરને" બંદગી પોચાડવાની આપણી મતલબ છે. જેથી તે ફરેશતાઓ આપણુ શરવે જરથોશતીઓથી મોરાદ ધરાવનારા છે, બાહેશ ધરાવનારા છે, જેમ હોરમજદ શકતી, બાહેશ તથા ભલી મોરાદ, આપણુ ઇનશાંનોથી રાખે છે, જેને આપને હોરમજદ રોજનાં નામથી ઓલખીએ છીએ. હવે તમો શાહેબો વીચાર કરો કે અહુરે તમાંમ ઇનશાંનોને પેદા કરી, તેઓને ધરમની શીફતો બખશેશ કીધી છે. કંઇ આ પણુ મુથીભર જરથોશતીઓનેજ વાશતે બખશેશા કરી નથી. તેનેતો ઇનશાન માતરને પેગમબરોની શીફતોથી, આએ ગેતી જેહાંનમાં શું કરવું અને તેનો બદલો મીનો જેહાંનમાં કેમ મેલવવો, તે વીશે બોલાશાવાર શમજાવતો આપીછે. પણુ શરવેનો પેદા કરનાર એક છે, તેમજ તેની મીનો શકતીઓ પણુ એકજ શીફતવાલી છે. ફકત પેગમબર શાહેબોની શીફતો અને તેના કાએદા જુદા જુદા છે. જેમ કે આપણે જરથોશતી ધરમ પરમાણે અને તેના ફરમાંનો પરમાંણે, નીચે પરમાણે ચાલીએ છીએ. પવીતરાઇ વાપરવી, જેને અશો

ઇબ્બી કહે છે, શશત બોલવું, જેને સચ્ચાઇબ્બી કહેછે. નીરંગ વાપડવાથી અશો બને છે તથા પવીતર બને છે. બાહરનાં તનને ગોશપંદોના નર અને નારીનો નીરંગ દર રોજ ચો પદવામાં આવે છે, જેથી બાહરનુ તંન પાક થાએ છે અને અંદરના તંનને પવીતર કરવા એટલે મનને ચોખ્ખુ રાખ-વા અથવા કરવા, ગોશપંદોનાં નરનોજ નીરંગ જાલી, તે પ-વીતર હોવા છતાં, વધારે પવીતરાઇ, અવશતા પધીને આપી એ છેઇએ, જેને નીરંગદી કહીએ છેઇએ. એ નીરંગદી જ રથોશતી ધરમ, પેહેલો બચાંઓને કબુલ કરાવતાં, તેનું બી મન પવીતર કરવા નીરંગડી પાઇએ છેઇએ, એટલે નાહન નહવારીએ છેઇએ. વલી દર ઇનશાન માતરને નવ રાતનું બ રશનુમ લેવાનું ફરમાન આપણા ધરમ પુસતકોથી મલે છે, તેજ કાએદે નશો ઉચકનાર નશેશાલારને તો જરૂર બરશનુ મ આપે છે. જો કોઇ જગા ઉપર નશેશાલારો નહી હોએ અને તે કાંમો બીજા કરેતો, તેને રીમન શમજવામાં આવે છે અને તેઓને રોમન નવાડીએ છીએ. વલી મોબેદનાં ફરજંદો એરવદ થાએછે, તે વખતે બરશનુમ ૨) લેરછે. પેહલું બરશનુમ કાએદા પરમાણેનું. બીજુ બરશનુમ, એરવ દ થઇ ધરમનો દરજજો મેલવવાનું. વલી તે મરાતબે પોહ અવાને તરીજુ બરશનુમ લેએ છે. તેહાર બાદ દરેમહેરને મલતાં પવીતર કામો કરે છે. વલી તેજ મોબેદોને તેની પ-વીતરાઇ વીશે કંઇ હરખત જનાએ છે તો ફરીથી પવીતર બ નવા નવેશરથી નવ દહાડાનું બરશનુમ લેએ છે અને દશમે દહાડે પવીતર બને છે. વલી દરવરશની આખર થવી મોસમ માં દરએક જરથોશતીઓ, શું એોરત કે મરદ. પોતાના ગુજર પાંમેલાં રવાંનને તથા પોતાનાં ગુજર પાંમેલાંનાં ફરો-

હરને, હવીઓ આપવાનાં હેતુંથી, તેઓની તાબેદારી સાથે આરધનાં કરવાના કારનને વાશતે, નાહન નાહી પવીતર બની, દશ દહાડા અને દશ રાત સુધી બતતી બંદગી કરે છે. જે દહાડામાં પેલા વધારાના દહાડા (૫) ગાથાનાં આવે છે અને શ્વતે જે કોઈ મુવેલી લાશને અદકે અને ગીમન થાએ તથા તે ગીમનશ બીજો ધણી વાત કરેતો, તેનબી ગીમની પોહચે છે. તેઓ પવીતર નીરંગડી પીઈને એટલે માબેદા નીરંગડી પાઈ પવીતર બનાવે છે, તેવારે ભાશાંન કરતા નીરંગ શબંધી સઘલી ખુબી ઉરાડી દેઈ, પોતાના ઊગતાદ કામાંજીનાં ભાશાંનને મજતા, પોતાનાંબી વીચાર જનાવે છે. વલી આજની જરથોસતી બાનુ કે મરદો જો બરસનુમ આપે છે તો, તે વીશ વીકા કરી, તેઓના ભલાં કામને બી કારે છે. પણ તેઓતો પોતાની ફરજો અદા કરે છે, પોતાથી તથા ગુજર પાંમેલાંથી જીવતાં જીવત બરસનુમ લેવાઈઉ નહી હોએ અથવા પોતાના વાહલાં બરશનુમ લેઆ વગર જો ગુજરી ગીઆં હોએતો, તેઓ પોતાની વતી તથા ગુજરે લાંની નઈએતે, ફરજ તરીકે માબેદાને બરશનુમ આપે છે. હવે શહેરીઆદજી કહેછે, કે તે ગુજરી ગએલાંને શું ફાએ દો થાએ. (શાહેબો તેવારે શેરીઆદજી જેવા આપણને વલી એવું શું કરવા શમજાવેચ કે તરન દાહડા ગુજરેલાંની તરફથી તેના ગુનાંહનો બતાદો કરવા, તેનાં સગાં વાહાલાંને બંદગી કરવાને હોકમ છે અને હોકમ આપેછે. જેવારે સ-રતે કોઈએ પોતાને હાથેજ ધરમના કામ કરી લેવાં જોઈએ હેવું આપણને શમજાવોઉ, તેવારે તે તરન દહાડાબી હોકમ આપવો જોઈતો હતો નહી. શાહેબો આપણા પવીતર ધર-મમાં અને જરથોશત શાીતમાનની ફીનશુફીથી બનેલાં ધરમ

પુશતકોમાં. ઊઘાડે પગે ચાલવાની, ઓરેમાથે ચાલવાની, હજી-
થ વતાલ એટલે એક બીજાનું હજીઠુ ખાવાની, ગોશલ
પાણી થવાથી તેને પરેજ કરી, પવીતર બનાવવાની, છતીઆઘી
સ્તીઆદી, જે ફરમાનો આવેલાં છે, તે ફરમાનો બાહારનાં
દેખાવમાં માણસની તંનદરોસતી જાલવવાના છે પણ બાતેન
માં ધરમનીતી જાલવી, અપવીતરાઇ નહી વાપડવાની તાકીદ
આપવાના કારણને મજબુતી આપનારાં છે. ટુકમાં કેહુચ કે
આપણા જરથોશતી ધરમમાં અને બીજા મજબવાલા ધરમ
માં ઉપલી સઘલી બાબદો વીશે આશમાન અને જમીનના
જેટલો તફાવત છે. કોઇ લાશને બાલે છે, કોઇ દાટે છે, કોઇ
કબર કરી તેમાં મેલે છે, અને કોઇ જલદાર કરેછે. તેમજ
હજીઠ વતાલ, અપવીતરાઇ, મુરદાંને અડકવું અને રીમન મા-
ણસો સાથે એક પેવંદ થવું. એ વીગરે તેઓના ધરમ પુશતકો-
માં તેઓના પેગંમબરોને નામે તેઓના ધરમ ગુરૂઓએ
લખીઉ હોએ. તેવાં બખાંન ઉપર આપણે ભરૂશો કેટલો રા-
ખવો જોઇએ. તે વીશે તમોજ દાંનેશમંદ શાહેબોએ વીચા-
રી લેવું. વલી ભાશાન કરતા વારેઘડીએ મોહટા મોહટા બોલો
માં આપણને શમજાવેચ કે સુધરેલા વખતમાં અને સુધરે-
લી વોદીઆને મલવું છે. શાહેબો આપણે તેવારે શવાલ
કરવા માંગીએ કે જરથોસત નબીનો જેટલો વખત ભોગવાઇ
ગીંઆ, તેઓ બધા અશુધ લોકો તથા અશુદ વખત થઇ
ગીઆછે. આજેજ બરીતીશ રાજમાં તેઓ મુબઇનીજ ટેકડી
માં સુધારો થઇ ગીઆછે. હાલની કેટલીએક અખબારો
સુધરેલું ઢોલ ઘાલી મુંબરીજાઇ, પારકી મીજલશોમાં તથા
પોતાના જાતભાઇઓની મીજલશોમાં, ફેનશી દરશ એટલે
કોઇબી મજબ વાલા નથી પેહરતા હેવા પોશાક પેહેરી બી

રાજે છે. ઇઆ પારકા મરદોશાથે છુતથી ફરવાનો સુધારો શમજે છે. તે સુધારો કઆ જનાનાનો, કેટલાં હજાર વરશનો ચાલે છે. જેને હાલનાં સુધારાનુ રૂપ આપવામાં આવીઉં છે. તે વીશે ભાશાન કરતાએ ખોલાશો કરવો હતો. કે બીજી જરથોશતી ઓરતોબી સુધરીજાએ અને નાટકોમાં, જાહેર મેલાવડામાં બીરાજે અને વખત પોહુચેતો કાએદા પરમાણે રાજની દેવડીએ પોતાનાજ મરદોને ઉભા કરવા કામ લાગે. હજુર કેટલાએક સુધરાઇનું દોલ ઘાલનારા શાહેબો અને બાનુઓ, પુરતી રીતે સુધરેઆં નથી. જેમ પેલી મુકતી ફોજ સુધરી; પોતાની ઓરતોને ઇઆ બચ્ચાંઓને, દેશે દેશ ફેરવી, રસતે રશતે સુધારાનું ગીત ગવાડી, આંમ લોકોના મન હર ન કરી લેએ છે તેમ. તેથી મારી ભલામણ એ વીદવાન ભાશાન કરતાને હેવી છે કે હેવી બાબદ ઉપર એક રશાલો ગદવો જોઇએ, કે હાલના રશાલા કરતાં તે વધારે ઉપયોગી થઇ પડશે! અને હાલના ઇનામને ઠેકાણે કોઇબી ખાશ સુધરેલો, જો દોલત વાલો હોશે તો, એકદોને તરન મીદાં એટલે એક વીદવાનનાં બોલમાં બોલતાં એનો અરથ ૧૦૦૦) રૂપે આસુધી મલશે, શાહેબો ભાશાન કરતા કહેચ કે દોચકી નબી એક વખત ફરીથી આ દુનીઆમાં આવવાની ઇચ્છા થાએ છે, વલી બીજીગમ આપણે શમજાવે છે કે બેહેશત ઉપરની મીનો દુનીઆંમાં છે. હવા ઉપર ચીનવદ પુલ છે, જો રવાંન તે પસાર કરી જાએ તો રોશની હાંશલ કરે અને ચીનવદ પુલ પસાર નહી કરે તો, પાછુ અંધારીમાં આવે, એટલે દોજખમાં. તેવારે તમોજ ભલા માજનશી શાહેબો વીચારો લેઓ કે દોજકીને ફરીથી આ દુનીઆંમાં આવવાની ઇચ્છા થાએ તો તે દોચકીને બી માનો

દુનીઆમાં જવુંજ જોઇએ. વલી બીજી ગમ ભાશાંન કરતાએ આપણે શમજાવીઉ હતુ જે બેહશત અને દોજખ ઉપર અને નીચે છે તથા ચીનવદ પુલ વચમાં છે, જો આપણે તે પુલ વતાવી જઇએ તો રોશની વાલી આકાશી જગા ઉપર પોહોચીએ એટલે બેહેશતમાં અને પુલ વતાલી જવાએ નહીતો અંધારો જગામાંજ રેજીએ, એટલે દોજખમાં. શાહેબો આપણને એક વખત એમ સમજાવે છે અને બીજી વખત કેમ શમજાવે છે, તે વીશેનો જેઓએ એ ભાશાન શમજેઆં હોશે, તેઓની ખાતરી થઇ હોશે. વલી ભાશાન કરતાં આપણને શું શમજાવા ઉભા હતા, તે ઉપરના શોવાવરી ઓરત તથા દશતાનવાલી ઓરતને બેસવાની જગા અને લાશને મેલવાની જગાને એક સરખી રીતે ગની, આપણને ગુચવાડામાં મેલેઆછે. તેવારે આપને એ પેગંમબરો દરજજાના શેરીઆદજીને પુછએ. કે આજની સુધરેલી દુનીઆંમા, સુધારો કરનારાઓમાં કેટલા. એક જરથોસતીઓ, દશતાંનવાલા ઓરતને છતરીનાં પલંગો, ખુરસીઓ, મછરદાંનીઓ સાથે, માર ઉપર બેસાડેછે. તેવારે શું આપણી લાશનેબી તેવી કોરદી અને સુકી જગા શમજી માર ઉપર મેલાએ તો ચાલે કે નહી. કારણ કે તમો અરકાએલી ઓરતની જગાને, સંજોગી મેલેલી લાશની જગાને, એકજ રૂપ આપોછો. પણ અરકાએલાની જગાતો જે વખતે તે ઓરત પવીતર થાએ તેજ દહાડે વાપરેછે. તેમજ શોવાવરડોની જગાબી ૪૦) દાહડા પુરાયાએ કે બાર વનેજ વાપરે છે. શું આપણેબી તેમજ કરવુ. કે આપનાં પવીતર ધરમનાં ખરાં ફરમાનો પરમાણે નવ રાત તથા તીશ-રાત, તે સઅકારની જગાને હજાએદી રાંખવી અને રાખવા-

નો હોકમ છે કે નહી. તે વીશે તમે વીદવાંન શાહેબ બોલા-
શો કરવો. વલી તમો મુવેલી લાશને પથરા ઊપર મેલ-
વાનો હોકમ કરોછેઓ. તેવારે તો પેલી અરકાએલી તથા
શોવાવડી ડરતનેબી પથરની લાજી ઉપરજ શુવારવી જોઇએ.
આપણા ધરમ પુશતકોમાં જે વંદીદાદ નામનુ પુશતક
છે, તેમાંતો લાશને મેલવાની જમીન તરણ ખુતાંની કતરા
વી ખોદીને તે ઊપર મેલવાનો હોકમ છે અને તે ઉપર મે-
લીએ છેઇએ અને તે ખોદેલી જગા ઉપર આપત શબંધી
લાશને મેલી, બંધકરીએ છેઇએ. તેજ કાએદે દુખમાંની
જગાછે. જે વીશે અવશતામાં, દાએતીઓ કતહે, હેવું બોલ-
લું લખાંન આવેલુ છે. પથર તો મુંબઇ જેવાં આપખુદ
શેહેરમોજ મેલવામાં આવે છે. બાકી શંગલાં ગાંમોમાં ધ
રમનાં ફરમાંન પરમાને ભોએ ખોદીને મેલે છે, તેનુ કેમ
કરવુ. વલી બાશાંન કરતા આપણને હેવું શમજાવેચ કે તર-
ણ દાહડા મોબેદો નેઆરશ કરેછે, તે વીશે કેથે લખેલું ન-
જર આવતું નથી. તો શેરીઆદજી શાહેબ, તમોજ એક
ગેમ બોલેઆ કે માણસ ગુજરવા પછી, તરણ દાહડા શુધી,
તેનાં શગાંવાહાલાંએ તેને વાશતે બંદગી કરી, પતેત કરી,
શવાબનો હુમેરો કરી આપવો. જેવારે તેનાં શગાંવાહલાં તેની
નઇએતે શવાબ કરે, તે પેલાં ગુજરેલાંને પોહોચે, તેજ કા-
એદે તેના શગાંવાહલાને બંદગી કરતાં નહી આવડે અને
બીજા પાશે બંદગી કરાવી પોતાની ફરજ અદા કરે છે;
તે કંઇ ગુનાહા ભરેલુ કેવાએ અથવા તે બંદગી પોહોચે
કે નહી. આજના વખતનાં જરથોશતીઓમાં, મોહતા
બાગને શરોસ બાજ કે પેહે વતીક પઢતાં આવડતી નથી.
તેવારે પોતા તરફની ફરજ અદા કરવા તેઓ બીજાની

મારફતે કરાવે અને બીજો ધણી બંદગી કરે, તે વાજબી ગણાએ કે નહી. વલી તમો શાહેબ જરથોશતીઓને હેવું શમજાવોચ કે શીઆવ મોબેદને આપવો. હેવું કેથું લખાન આવીઉ નથી, તે વીશે કંઇ ધરમ પુશતકોમાં લખેલું નથી. (સાહેબો. આ શમજાવવું ઘણું ભુલ ભરેલું છે. અરદાફરો-શનાં અફરંગાંનનાં, અવશતામાં આ ફરમાંને આવેલું છે. અવસતા. ગઓમત જશત, વશતરવએતે. અરથ. ગાએને હાથે અને વશતરને હાથે. હેનું શમજવું હેવું છે. કે ગોશફં-દોની તથા વશતરની. શખાવત શાતે. તેવારે તમો દાનેશ-મંદ શાહેબોની ખાતરીકરવી કે હાલશુધી એ ભલો રવ-ઇઓ ચાલુ છે. ગાએ આપવાનાં શવાબને બદલે. રૂ ૧) ગાએનો કરી આપવાનો ધારો. પાછલા વખતમાંજો પડ-ઓ હોએતો. ગરીબીના શબબથી હોવો જોઇએ, જીવતી ગાએ આપવાને બની નહી આવવાથી, તેઓ એ ભલાં ફરમાનને જાલવી રાખવા રૂ ૧) આપી ફરજ અદા કરીને, શવાબનો લતીજો હાંશલ કરે છે; તેમાં ઉલતું શું થઇઉ. હાલ શુધી ગાંમડાંનાં જરથોશતીઓ જીવતી ગાએ પોતાને ગેરનાં ધરમગુરૂને આપે છે. મુંબઇમાં આજે જો કોઇને ગેર ગુજરે તો, ગેરનાં મોબેદ પાશે તરણ દાહડા શુધી. ઓટલે આવનારા જરથોશતીઓને, આવો શાહેબ. જાવો સાહેબ, હેવી વેથ કરાવી, પેલાં ફરમાંન પાલવા તેને ૧) શીઆવ આપેઓ, તેમાં નવાઇ શું થઇ. વલી શેરીઆરજી શાહેબ એ કગેમ શીઆવ આપવાને શમજાવેચ. વલી જીવતાં માણશે પો તાને હાતે શવાબ કરવો, પારકાનો કીધેલો પોહોચે નહીં તેના પુરાવામાં આપણને હેવું સમજાવીઉ કે કરે હાતે, તો લેઇ જાએ શાતે. તેવારે જીવતાં માણુશ અશોનાં ફરોહરની અને

પોતાનાં નેઆંગાંનોનાં ફરોવરની, આરાધનાં કરે, પોતાને
નહી આવડેતો પારકા પાશ તેવી કીરીઆ કરાવે, તેમાં
ખોટું શું થઇઉ. જેમકે જંદરવાન કરી, પોતાની નઇઅતે
તરણ દાહડા ઇજેશને, વંદીદાદ શરોશની આરાધનાંથી કરા-
વે અને પેલી ૪) બાજ ઇજાવે, તેશાથે વશતર ઈજાવે, દેહુ
મ ઇજદનું અફરંગાંન પઢાવી પોતાની ફરજ પોતાનેજ હાથે
અદા કરે, તેમાં ગુનાહ ભરેલું શુંથઇઉ. જેવારે જીવત
કઇખી પોતાનાં વખતમાં પોતાને હાથે નહી કરે, તેવારે ભાશાં
ન કરતા શાહેબનાંજ કેવા પરમાંને તેઓ શાતે શું લેઇ જાઓ
અને ચીનવદપુલ કેમ પશાર કરી, આશમાંન ઉપર રોશની
વાલા ઘેરમાં કેમ જાઓ. તેવીશ ભાશાંન કરતાઓ ખોલાસો
કરવો. વલી ભાશાન •કરતા આપણને પાછા ગુચવાદામા નાં-
ખી શમજાવેચ કે મરનાર જો પોતાને વાશતે વશીઅત
કરો જાઓ કે મારી પુથે ફલાંનુ કરજો, હેવું વસીઅતનાંમુ કેરી
ગીઆ હોઓ, તે આપણને કરવું જોઇઓ,તેનાં જવાબમાં આ
પણે એ શાહેબને હેવો શવાલ કરશું કે દરએક માણશ પોતાને
વાશતે ધરમ કીરીઆ કરવાવીશ વશીઅત કરી જાઓ તોજ
કરવી. કે આપનો પેહલો ધરમગુરૂ જરથોશત સપીતમાંન
પોતાના ભલા ઉચારમાં એટલે અવસતાવાંનીમાં શમજાવી
ગીઆ અને વશીઅત કરી ગીઆ, તે પરમાંણે કરેઆ જા-
વું, તે વીશ ભાસાંન કરતાઓ ખોલાશો કરવો જોઇએ. હવે
શરીઆરજી આપણને રૂઆંનની કીરીઆ તરણ દાહરાજ
કરવા શમજાવેચ તો તરણ દાહડાખી નહી કરીએ તો ચાલેકે
નહી, કારણકે કોઇ જરથોસતી મરતી વખતે પોતાના લાગતા
વળગતાંને હેવી નશીઅત કરી મરી જાઓ કે મને ગેરમાજ
દાતજો. મારી પુથે એક અશમખી પઢાવતાંમાં. તો આપને

તેની વશીએત પરમાંને ચાલીએ કે નહી. તે વીશે શેરીઆ રજીએ ખોલાશો કરવો જોઇએ. વલી જે ગુજરે તેનાં રૂ- આંનને તો તરણ દાહડામાં આપણે હવીઓ કરી આપીએ, તેવારે તેનું ચેઆરમ, દશમું, માશીશો, વરશી, તેનાં પરોહરને વાશતે જરૂરકરવા પરમાવીઊ. તેમાતો ફકત અપરંઆન કરવા અને બાજ ધરવાનેજ અને વલી બાજમાં ગોસપંદનાં માશ નો કવાબ મેલવા શમજાવીઊ, તે વીગરે કંઇજ કરવાનું પરમાંન નથી. તેવારે મારોશવાલ એ છે કે જરથોશત શાહેબે, જે ઇજસને, વંદીદાદ વીગરે, અવસતા આપણને શમજાવેઆ, તે કેઆરે અને કેહી વખતે પઢવા જોઇએ. વલી હમાએ- શત કરવા, પરવદીઆન કરવા, નીરંગદી કરવા, ઇતીઆદી બા- બદોં વીશે બાશાંન કરતાનાં વીચાર નથા પંણ એ કીરીઆ કરવી કે નહી. અગર કરવી હોએતો તે અવસતા કેહી વ ખતે પઢવા ઇઆ તે કીરીઆ કેહી વખતે કરવી, તે વીશે ખોલલું શમજાવવું જોઇએ. શઘલું જીવતાંને માથે કરવાની તથા પઢવાની ઇઆ પઢાવાની પરજ હોએતો. તેઓએ તે પરજ અદા કરવા બીજા પાશે અદા કરાવવી જોઇએ કે નહી. તે વીશે શમજાવવું હતુ. તમો શાહેબનાં વી ચાર પરમાંને તમારાજ કએઆ પરમાંને, કરે હાતે તો લેઇ જાએ શાતે. પણ તમો વાએજ કરતાએતો તેમબી ખોલાશો કરેઓ નથી. અગર તેમજ હોએ કે એવી પવીતર પરજ જી વતાં અદા કરે, તો તેજ દાખલે શમજવુ કે જીવતાંથી ન હી બની, એ શબબથી તેનાં ગુજરવા પછી, તેનાં પઇશામાંથી, તેની નઇએતે તેનાં શગાંવાહાલાં ઇઆ વારેશ કરે તો, તેમાં ઉલટું શુ થઇઊ. શાહેબો એવા ગુચવાડા ભરેલાં બાશાંન ઊપરથીજ આપણને ચોકશ થાએચ કે જે મતલબો, જે

શખુનપરવરી, આગલા જે વીચારો, રાહનુમાં શભાનાં હતા અને હાલ છે. તેને ટેકો આપવાનું એક થાંમલું હુભુ કરેલુ છે. હમો ફરીથી બીજી મરતબે, રાહનુમાશભાનાં શરનશીન શાહેબને તથા તે શભાને ટેકાવી રાખનાર પેલા પરબેઆત કાંમાંજીને, અને હાલ તે શભાને ટેકો આપનાર, એરવદ શેરીઆરજીને, નમનનાઇ શાથે ચાલેંજ કરીએચ કે શેરીઆરજી જેવા વીદવાંન મારા જેવા ફકીરની શાંમને તકરાર કરવ એક બેથક કરે, હમો કેટલુએક બોટનુ શમજાવેલુ, પુરવારા કરી આપશુ. શાહેબો—વલી બાશાંન કરતાએ પશેમાની પતેત પઢવા વીશે શમજાવીશ કે જીવતાંએ, એ પતેત દરરો જ કરવી જોઇએ અને આપણથી થએલા ગુનાહની માંફી માંગવી જોઇએ. તે ધીશેની શમજાવત અતી ઘણી વાજબી છે. પણ હું કબુલ કરૂચ કે પતેતના બોલાશા પરમાણે જીવતાં માણશે પતેત કરવી. અને પસતાવો કરવો. હવે શેરીઆદજી શાહેબને મારો સવાલ એ છે કે એ પતેત ગુજરેલાંની નઇએતે થાએ કે નહી. તેનાં ઉઠમનામાં એજ પતેત કરવામાં આવે છે. તે વાજબી છે કે ગેરવાજબી. એનો બોલાશો કરવો. જેથી ધરમની અને ટોલાની આબાદી થાશે, આંમીન.

શાહેનુમાં શભા તરફથી એરવદ શેરીઆરજી દાદાભાઈ ભરૂચાએ ગોસપંદોનુ માશ ખાવા વીશે, તેનાં માશનો કવાબ કરી શીરોજાની બાજ ઉપર મેલવા વીશે શમજાવેલાંનો રદીઓ.

ગોસ્પંદોની પરવશી કરવા વીશે વાએજ.

દીનચુશત જરથોશતી શાહેબો, હમોએ આપેલી કબુલત પરમાણે આજ રોજે ગોશપંદોનીજ બાબદો વીશે, તેઓની ગરમીના વખતમાં તથા ઠંડીના વખતમાં સંભાલ કરવા વીશે અને તેઓના રવાંનની આરાંધના કરવા વીશે સમજાઉછેઉ. જે શાલ ૧૨૪૭ એજદેજરદીમાં, હમે એક ચોપાંનીઉં કાહડી, તેમાં આવેલાં ફરમાનોનાં તમામ દાખલાઅવસતાનાં પુરાવા શાથે આપી, હીદુસતાંનમાં હાલ જે દસતુરોછે તથા વીદવાનોમાં નામ ધરાવનારા જે મોબેદો છે અને બેધીનો છે, તેઓ શાહેબો ઉપર ચોપાનીઆં મોકલઆં હતાં, બલકે મુંબઈની પંચાતનાં મુખ તરસવી શાહેબો ઉપર એક અરજ પતર શાથે, ચોપાંનીઉં મોકલેઉં હતું અને અરજ પતરમાં હેવું જણાવેઉં હતું કે આ બાબદો વીશે વીદવાન દશતુરો તરફથી ઓલાશો મેલવી, જે ધરમને નામે બીચારાં ગરીબ પશુઓ રેંહેશાઇ જાએછે, તે વીશે કંઈબી બંદોબશત કરશોતો, ચંદરોકાલ સુધી શવાબનો બેરો, તમો શાહેબોને મલશે. અને વલી તે ચોપાંનીઆંમાં દસતુરો વીશે તો, હમારી તરફનાં કેટલાએક ટીકકા વટીક કરેલા હતા. શબબ કે જે બાગે પારશા શાલ ૧૨૪૩ અજદેજરદીમાં કાઢી હ-

તી, તેનાં બનાવનાર દશતુરજી શાહેબ જમશેદજી રૂશતમજી બરૂચવાલા કામદીનજી શાહેબે હીંદુસથાનમાં જેવા વીદવાન હતા, તે દશતુરો તથા મોબેદો અને બેધાનો ઉપર પતરો લખી ખોલાશા માંગેઆ હતા. કેટલાએક શાહેબો ઉપરતો ૧)થી પાંચ શુધી કાગજો લખી તેનાં ખોલાશા માંગેઆ હતા, પણ કેની હીંમત જવાબ આપવાની નહી, તેઓ અનેક ગોથવણથી અખાડા કરી ગએઆ હતા. તેઉપરથી હમે હીંમત કરી હતી. અને વલી શેઠ ખરશેદજી રૂશતમજી કામાંજીનાં જરથોશત નામામાં, ગોસપંદોનું ગોસ ખાવાનો તેવણે હોકમ આપેલા હતો તેનું ખોટું બખાન, મતલબી અરથો, હમે દેખાડી આપવા સાથે, તેવન ઉપર હમે મોકલેલા પતર તે પતરને જાહેર મેલાવડામાં જરથોશતી ટોલામાં વાંચી સમજાવા બાદ, તે લખાં નખી ચોપાનેઆંથી જાહેર કીધેલું હતુ. જે વીશે શેઠ ખરશેદજી રૂસતમજી કાંમાંજી જેવા મુગા બેથા હતા; તેવન તરફનો તથા સઘલા દશતુરો તરફનો જવાબ, શેરીઆરજી જેવા વીદવાંને રાહનુમા શભા તરફથી આપવા જેવો દેખાવ આપેઓ કે માણસો ગુજરે તેના સગાંવાલાંએખી તરણ દહાડા ગોસત ખાવું. શાહેબો જે દહાડા તે ગુજરનારને વાસતે શવાબ કરવાના છે. તેવા શવાબમો વધારો કરવા, એ વીદવાન, ગોશ ખાવાનો હોકમ આપેછે! અને વલી તેનો ફવાબ કરી શીરોજાની બાજ ધરવા દરૂન ઉપર મેલવા ફરમાવે છે. તે વીશે એ વીદવાન શાહેબની ખાતરી કરવા નીચે પરમાણે ખોલાશો કરૂછેઉ. દીનદાર જરથોશતી શાહેબો. આ મારી સમજાવત ઉપર ધેઆન આપવા તશદી લેવી. આપણા જરથોશતી ધરમ પુસતકોમાં ઇજેશને, વંદીદાદ, વીસપરદ, નેઆએશો અને એશતો વીગેરે, અવસતામાં ગામ બ-

થા ગરૂઆંમ અને ગેઉશ તથા ગામય, હેવા બોલો જે આ વેઆછે, તેના અરથો, દુધનાં થાએછે. જેમ માએના દુધથી બચાંનું પાલન થાએ છે, તેમ ગોસ્પંદોના દુધથી તમામ દુનીઆંનું પાલન કરવા, દાદાર હોરમજદે ગોસ્પંદ પેદા કરેલાં છે. ગોશપંદનો દરજજો અને માણસોનો દરજજો એક શરખી રીતે ગનેલો છે. શાહેબો અથોરનાન બાબે દો, દરેમેહરની અંદર પાવ મેહેલમો ઇજશને કરતી વખતે, પોતાનું તન પાક કરી, પાંચતાએની ખુબ કરી, ગોસ્પંદનુ, એટલે બકરીનું જીવામ એટલે દુધ દોહેછે. તેનાં અવસતા. ગેઉશતશને ગેઉશ ઉરોને, તુઅ ગેઉશ હુદાઉંઘો, ઉરોને, હજંગરેમ બએશજનેમ બએવર બએશ્નજનેમ. અરથ. ગોશપંદો અને તમાંમ ગોસ્પંદોના રવાંનોને અને તું ગોસ્પંદ નેકીનાં આપનારની એટલે દુધનાં આપનારની, હજાર ઘણી તંનદરોશતી અને દશ હજાર ઘણી તંનદરોશતી હોજો. શાહેબો હેવી દોઆ પેલું દુધ આપનાર ગોસ્પંદોને કરી પછી પેલું જીવામ પરગનું કરી તે હીઘોરા ઉપર મારોએની આગલ જે તશતો મેલછે. તેમા નામે છે. પછી ઇજેશને પઢવા શહરૂ કરે છે. તેના પેહલા હામાં આવેલા અવસતા. ગેઉશતશને ગેઉશ ઉરોને. આતરો અહુરહેમજદાઉ. અરથ ગોસ્પંદોના તંનને અને ગોસ્પંદોના રવાંનને આતશ અહુમજદનો પેદા કરેલો છે તેને. (ઇજે૦ હા૦ ૩) જો અવસતા. હોરૂઅતે અમેરેતાત, ગાઉશ હુદાઉ, હોમેમચ પર હોમેમચ, એશમાસ્ચ બોએદીમચ. અરથ. ખોરદાદથી અને અમરદાદથી (એટલે પાણી અને ઉરવરથી ઇઆને ગહુથી) ગોસ્પંદના દુધના ગીઇથી, એશમ અને બોએથી. (ઇ૦ હા૦ ૪) અવસતા. ગામચ હુદાઉઘેમ, હોરૂઅતે, અમેરેતાત, ગામચ હુદાઉઘેમ, હોમેમચ પર હો-

મેમચ. **અરથ.** ગોસ્પંદો નેકીના આપનારાં, ઓરદાદથી, અમેરદાદથી અને ગોસ્પંદો નેકીના આપનારાંથી હોમથી તથા પરા હોમથી. (બ૦ હા૦ ૭)મો. **અવસતા.** ખરથેમ મીઅદેમ, હોરૂ અતે અમેરેતાત, ગાઉશ હુદાઉ, ખશનુમને, અહુરહેમ જદાઉ અમેશનામ સ્પેંતનામ, ખશનુમને. **અરથ.** ખાનું મેજદનું, ઓરદાદ અને અમેરદાદથી બનેલું તથા ગોસ્પદોનાં, દુધથી બનેલું ગીઈ, નેકીઆપનારૂં. તેની ખશનુદીયી હોરમદને તથા અમેશાસ્પંદોને ખુશી કરૂચ. (બ૦ હા૦ ૧૦) મો **અવસતા.** ગઉએ એમેમ, ગઉએ ઉખદેમ, ગઉએ વેરેથરેમ, ગઉએ ખરેથેમ, ગઉએ વશતરેમ, ગઉએ વેરેજીઆતામ, તાંમને ખરેથાએ ફશોઈઓ. **અરથ.** ગોસ્પદોને નેક શખુન બોલવા, ગોશપંદોની પંરવરશી કરવી એટલે ખોરાક આપવો, ગોશપંદોની ફતેહ ચાહાવી, ગોશપંદોને વશતર આપવું. એટલે ઠંડીના હીગામમાં વશતરથી ધાંકવાં તથા ગોશપંદોને ખોલાં રાખવાં એટલે ગરમીના હીગામમાં હવામાં રાખવાં જેનાં બદલામો તે ગોસ્પંદો, ખોરાક તથા બચ્ચાં આપે છે. શાહેબો. હાવા બોલજા અરથ હોવાછતાં, આપખુદ લોકો પોતાની શખુનપરવરી છોડતા નથી. (બ૦ હા૦ ૧૨) મો **અવસતા.** ગેઉશ શતોઈએ. તાઈઆદેચા. હજંગરોહેચા. ઉજ માજદીઅશને નામ. **અરથ.** ગોસ્પદોની, ચોરથી અને જુલમગારેથી નેગેબાની કરૂં, હું જે મજદીઅશની છેઉ. (બ૦ હા૦ ૨૮)મો **અવસતા.** વંધેઉશ ખરતુમ મનંધો ઈઆ ખશનેઉસચા ગેઉસચા ઉરૂઆને. **અરથ.** આ ખુશાલીવાલી મનશની ની અકલથી ઇઆને માઝી દાનાઇથી, ગોસ્પંદોનાં રૂઆનની એટલે જાંનની પરેજ રાખુ અને તેઓનો જીવ લેવાને દુર રહેવું. (બ૦ હા૦ ૨૯મો **અવસતા.** ખશમેંગીઆ, ગેઉ

શ ૬રૂઆ. ગરેજદા કહંમાએ. માંથવરોજદુમ. કે માનશદ, આમા એશમો, હજસચારેમો, આહેશાહીઆ, દરેસચા તે ઉઈસચા, નોએદમોએ વાંશતરા, ખશમદ અનીઓ, અથા- મોએ શાંશતા, વોહુવાશતરીઆ, અદાતશા, ગોકશ પેરેશદ, અશેમ કથાતોએ, ગઉઓ રવુશ. હીઅદ હીમ દાતા ખશી- અતો, હદા વાશતરા, ગોદાઈઓથવકશો, કેમહોએ ૬શતા હોરેમ, ઇઓ દરેગુઓદંબીશ, એશમેમ વાદાઈઓદ, અ- હંમાએ અશાનોએદ, જરેજા એદુઅશો, ગઉઅ પેતીમરૂ- અદ, અઉઅશાંમ, નોએદ વીદુઇએ, ઇઆશુએતે, આદરંગ, એરેશુઆનો. અરથ. બેમન અમેશાંસપંદના ગોસપંદાએ, તથા તેના રૂઆંનોએ. હોરમજદની આગલ ફરીઆદશાથે પોંકારો કીધો કે તેં હમોને શાવાસતે સરજેઆં તથા હમોને શા કારણને વાસતે પેદા કીધાં છે, ખાવાને વાસતે કે પાલવાને વાસતે. જે દેવની ખશલતનાંઓ હમોને મારે- ચ તથા ગોશશાથી ખરાબ કરેચ એટલે કાપેચ, હમોને બપરવાહીથી રેહેશેચ ઇઆને બીન તકશીરે હમારો જા- ન ઘએચ. હમોને ચોરેચ અને લુતેચ એ વીગેરે હર તરે- હમારા ઉપર જોલમ કરેચ. હમારી શહંબાલ કરનાર અમેશાસપંદામાં બેહમન શેવાએ તથા પરવશી કરનારો તારા શીવાઅ બીજો કોઈ મલે નહી. જેમ તારાથી હમોને ને- કી લાએક છે તેમ બીજાઓથી નથી કે તેઓ હમારી નેકી- થી પરવરશી કરે. ગોસપંદાને પેદા કરનાર દાદાર અહુરમજદને, અરદીબેહશત અમેશાસપંદે પુછીઉ જે. તારાં ગોસપંદાનો શરદા ર કોનછે અને એ વીશે તારો હોકમ શુછે એટલે ગોસપંદા વી શે. હોરમજદે, અરદીબેશત અમેસાસપંદને.હેવો જવાબ દીધો જે, અકુમનંદ શખશ, જે બેહમંનનાં ગોસપંદાની લાએક

ખોરાક આંપવા શાતે પરવરશી કરે તેઓ અને પાલવાની કોશિશ કરે તેઓ. પશો હોરૂન શગની મીશાલે. એટલે પશો હોરૂન શગ. જેમ ભરવાડનાં. ગોશપંદોનાં ટોલાંમો. ગોશપંદોની, વાગ વરૂથી અને ચોરોથી શમભાલ કરેછે તેમ. તેજ શખશ ગોશપંદોનો શરદાર. ગોશપંદોની નેકાનો શાહેબ એટલે ગોશપંદોનાં દુધનો માલેકછે. કે તે દરૂવંદોને શીકશતે કરવુ કરે અને દેવની ખશલતનાંઓને ટોડવુ કરે. તથા જે શખશ કે ગોશપંદોની તેની શરદારી એટલે નેગેબાની નહી કરે. અને તેઓને આજાર દીએ. તે દરવંદોનાં. એટલે દેવ પશંદ કામ કરનારાઓનાં રૂઆંન ઉપર. લેઆનત નાંખવા શાતે મીનો જેહાંનમાં આજાબ પોહોચે ઇઆને તેવા દોજખી લોકો પોતાનાં કીધેલાં બુરાં કાંમોનો બાજો હાંશલ કરે. (ઇ હા૦ ૩૧ મો.) (અવસ્તા) અહ્હે અઇઆઙ. ફ્રૂઅરેતા, વાશ તરેમ અખીઆઙ. ક્ષ્થો ઇ અંતેમ, અહુરેમ અ_શુઅનેમ. વંધેઙશ ક્ષશંગી મનંધો. નોએદ મજદા અઉઆશત રીઓ. દેઉઅશ ચેનાં હુમેરેતાએ. બખશતા* દ્રુશીઓથનાએશ. અહુરા ઇએ નોએદ. જીઓ તુમ. હનરે વીનશતી. વાશતરીઆ અનંઘો, પશઓશ, વીરાઅદેચા. અદરોજીઅતો. અરથ. ગોશપંદોનાં ટોલાંની વરધી કરનારા. અને બીજાઓને. તેવીશે ફરમાંન આપનારા. તેઓની જીનદગી શુધ્ધી બરદાશ લેનારા. તેઓને વખતશર ખોરાક આપનારાઓછે. જેઓ બેહમન અમેશાશપંદનાં ગોશપંદની વરધી કરે. અને તેઓની નેકીથી પરવરશી કરે. તેઓ અશોઇની શાહેબી પાંમનારાછે. તથા દેવની ખાહેશનાઓ. જેવો કે ગોશપંદોની પરવરશી કરવાને એખતીઆરી નહી કરે. અને પરવરશી કરવાનો નેક મારગ કોઇને નહી બતાવે અને કેટલીએક દેવની

બશક્ષત હાંશલકરે. તેવા આશમોગોને એટલે દેવની ચાલ ચાલનારાઓને. હોરમજદ બેહેશત નહી આપે. જેઓ નેક કાંમ કરનારાછે જેઓ પશુઓને તથા માંનશોને ખુશીથી રાખે. જે તેઓને વાશતે બોટું બોલે. તથા બુગ કામોકરી તેને શતાવે. તેઓ દાદાર અહુરમજદથી જીદગીનો બદલો નહી હાંશલકરે. એટલે તેઓ. બુલંદ બેહશત નહી હાંશલ કરે. (હ૦ હા ૦ ૩૨ મા.) અવસતા. મજદાઉ અકા મરોદ. ઇઓ ગેઉશ મરંદાંન, ઉરૂઆખશ ઉખતી જીઓતુમ. અરથ. જેઓ ગોસપંદોને બરાબી આપવામો. એતલે ગોસપંદોને ગાત કરવામો, ખુશી ભરેલી જીંદગી કહેચ. અથવા કાપવાને ઇઆ બાવાને હોકમ આપેચ. તેઓને હોરમજદે મારવા કહેલુછે. એતલે તેવા બુરાઓને દુર રાખવા હોરમજદે કહેલુછે (હ૦ હ૦ ૩૩મો) અવસતા અએરાઅમનસચા, નદેનતો ગેઉસચા વાશતરાદ, અચેશતેમ મનુ. ઇઅચતે વીસપ મજેશતેમ. શરોશમ જેખીઆ. અઉ અંઘાનો. અરથ. જે ધણી નેક પરમાંનોને નેહસત કરવુ આપેચ. અને ગોસપંદોની પરવશી કરવાનુ કામ બુરા વીચારથી કરેચ. તેઓ કેઆંમતને દાંહડે. તમાંમ મજદીઅશનાંનોથી, શરોશને મદતગારને વાશતે તેદસે. એતલે તમાંમ મજદીઅનીઓ, તેવા ગુનેગારને મદત કરવા, શરોશની આંરધના કરશે. તોએ પણ તેવો ગુનેગાંર તોબા કરશે. ઇઆને પશતાસે. (હ૦ હા૦ ૨૫ મો.) અવસતા ગઊઓ અદાએશ. તાએશ શીઓથનાએશ. ઇઆએશ વહેશતાએશ. ફરેશીઆમહી. રામાચ. વાશતરેમચ. દજદીઆએ. અરથ. ગોશપંદોને ગાશ આપનુ. અને તેઓને વાશતે ચાંગીઆં કરવાં. એટલે ચરવાને વાશતે બોલબાં મેદાન રાખવાં. તે બાજોરગ કાંમ, દુનીઆંમાં આદમીઓને. હુ ફરમાઉ.

કે ગોશપંદોની પરવશી કરવાથી તેઓને ખુશી ઊપજેછે. અ
ને તેઓની પરવશી કરનારને. વગર દેહેશતની રાંમશની હાંશ
લ થએછે. યાને તે ઘણી બંધો જેઆનમાં શુખ પાંમેય,
(હ૦ હા૦ ૪૬મો) અવસતા. અદતેગ, દરેગુઆઊ યઅંગ.
અશહીઆ વજદરંગ, પાદગાઓ ફરોરે તોએશ, શીઅથરહી-
આ, વા દખીડસ. વા દુજજો, બાઓ હાંશ. બાએશ શીઓ
થનાએથ, અહમેઅશતોં યઅશતીમ, ખશથરાદ, મજદા મોએ
થવદ, જીઆતેઓશ, વાહુઓ તેંગ, ફરોગાઓ પથમેંગ, હુવે
શનો ચરદ. અરથ. જેઓ અશોઇ એખતીઆર કરનારાઓને
તથા જેઓ ગોસપંદોને, શેહરમાં, યા ગાંમમાં, હરએક જગો
એ, ફરવા નહી દેએ, તેઓ પોતે જાતે દરવંદોછે એટલે બુરા
ઓછે. તેઓ પોતાની હાવી બુરી ચાલથી તથા નાલાએક ચાલ
થી. ગોએઆ મુઆ બરોબરછે તથા જેઓ હોરમજદની શાહે
બીને પોહોંચી તેઓ ગુનેગાગારોને અને ભુદાઓને તાલનારા
છે. તથા ખુજોરગ ગોસપંદોનો નેક દાંનાઇથી વધારો કરનારાછે.
તેઓજ ખરી જીંદગી ચગાવે કે એતલે પોતાનુ જીવતુ નાંમ રા
ખેછે. (હ૦હા૦૫૨મો)અવસતા. કુથરા અશોખીએને. અશેમ
કુસપંતા, આરમેતશ, કુથરા મનો વેહેશતેમ, કુથરા થવા, ખશ
થરા મજદા વીસપાતા, વરેશાંશ, યથા અશાદ હુચા, ગાંમ
વીદદ, વાંશતરીઓ શીઓથનાએશ, એરેશુઓહાંશ, હુખરેતુશ
નેમંગા. અરથ. અએ દાદાર હોરમજદ, અરદીબેશત અમેશા
સપંદ કેહી જગોએછે અને શમપુરન મનશનીનો સપંદારમદ
કહે ડેકાંને છે તથા કેહી જગોએ બેહમન અમેશાસપંદ છે
અને તારી શાહેબી કાંહાંછે. જવાબ દીધો હોરમજદે, કે જે તેં
પુછીઊ, તે સઘલુ એ રવશેછે, કે ગોસપંદોની પરવરશી કરવાથી
નેક મનશની હાંશલ થાએછે, જે જગો ઊપર ગોસપંદોની પરવ

રી થતી હોએ, તે જગો ઉપર બેહેમન તથા અરદીબેહશત છે. જાંહાં નેક મનશની અખતીઆર કરનારા તથા રાશતા જુબાંનનાં એતલે શાચી નેઆએશ કરનારા. તેવી ભલી અકલનાં ભલા લોકો છે. તાંહાં સપંદારમદછે તથા મારી શાહેબી છે. અવસતા. નોએદ દુરઆઘા, દાતોએ બીઅસ્યા, કરપનો વાશતગાદ, અરેમ ગઉએઆએ, આરેશ, આશિંદા ખાએશ, રી અથનાએસ્યા, શેંધાએસ્યા, દએદશ શેંવો, અપેમેમ દરૂજો દેમાંને આદાદ. અરથ. જે કરપ લોકો એટલે કાનાં બોરા લોકો જાંનીબુઝીને નેક મારગ એખતીઆર કરવાથી પાછા રહેછે, જેઓ ગોસ્પંદોની નાબુદી શીખવે એટલે ગોસ્પંદોને મારવા ઇઆ કાપવા કહે, જેઓ ગોસ્પંદોને કાપે, જેઓ બુરી રશમ ચાલે, તેમ ચાલવાને બીજાઓને શીખવે તો, તેઓ બુરૂ ચાલવાથી અથવા બીજાઓને ચલાવવાથી પોતાનાં રૂઆંનને આકેબત દેવ દરૂજોને શવાદાન કરે. ઇઆને પોતાનાં રૂઆંનને દોજખનાં અજાબમાં નાંખે. (ઇ૦ હાં૦ ૫૮મો) અવસતા. અશિસ્ત નુ અંઘ્રહદ હચ વીશદ. ગાઉશ બોઇઆદ. અરથ. જે ઘરમાં તથા મોહલાઓમાં ગોસ્પંદોનાં ટોલાછે. તેની હંમેશ વરધી થજો. (શાહેબો આ ઇજેશનેનાં તુક પુરાવાથી તમો મીજલશીઓની ખાતરી થઇ હોશે.) વલી વીશતાસ્પ નુશકની પરગરદ ૬ થીનાં અવસ્તા આપણને શુ કહેછે. તે જોવો. અઇઆંમ તનમ ઓ શરી રઇઆઓ ગઉઅ હુદાઉંધો વાશતરીએનતેસ અશહે દેરીઆદ પનતાંમ તેમ પનતાંમ હથરાએને હથર. અરથ. હીમત પકડીને તું પોતાનાં તનને નેક પેદા કીધેલાં ગોસ્પંદોની પરવરી કરવામો શપુરદ કર ઇઆને હીમતથી ગોસ્પંદોની પરવરી કર. દીન અને રાત ગોસ્પંદોની ખીદમત

કરવામાં તારાં તંનને શોપ અને તેઓને ગાશ ખાવાને
મુક તેથી તુ શવાબનાં મારગોમાંનો તે મારગ પાંમે. જેથી તુ
તે જેહાંનની નેક રાહા હાશલ કરે એટલે બેહશત મેલવે.
અરદાફરોશનાં અફરંગાંનનાં, અવસતા. ગોમત જશત વશ
તરવત* બાઈઆદ અહમે નમાંને, ગેઉમચ વાંથવ, વીરતાંમચ,
અરથ. ગાએને હાથે અને વશતરને હાથે એટલે ગાએની
અને વશતરની શખાવત શાથે * જે ગેરનાં દરમેઆંનમાં
ગોસપંદોનાં ટોલાં હોએ. તે નેઆદ થજો. (શાહેપો હા
લનાં જરથોશતીઓ ઊથેમનાની કીરીઆ થવા પછી જે ફ
રજ તરીકે તેનો વારેશ ફરજ લેએછે. તે વખતે પેહલી ફરજ
અદા કરવા અશોને ગાએ આપેછે. તેને બદલે ૧)રૂપેઓ આપી
ને પતાવેછે. વલી અશોને વશતર આપવાનું ફરમાંન છે. તે
ભલાં ફરમાંન પરમાંને ચાલવાનો રવાઈઓ હજારો વરશથી
ચાલતો અવેઓ છે. તે શબબથી રેઆરમ જેવી ભલી તી
રત ઊપર, તે મરનારનાં બેશીઓને માથે તરણ દાહડા જે
મોહતી ફરજછે, તે ફરજ અદા કરવા શેઆવ તરીજી રાતે,
રૂઆંનની અને ફરોહરની નઈએતે ઉજાવી. ગેરનાંજ પથકી
ને આપેછે, તેમાં ખોટુ શું થઈઉ. વલી શેરીઆરજીનાં કહેઆ
પરમાંને શેઆવ અશોને આપવોજ જોઈએ. તો ગેરનો ધર
મ કીરીઆ કરનારને મેલી કેઆ અશોને આપે જેમે
આગલ કેહેઉ તેમ ગેરનો પંથકી તરણ દાહડા મરનારનાં દર
વાજા આગલ રેહી બીજાં શગાં વાલા જેઓ મરનારને દર
વાજે શવાબ કરવા એટલે બંદગી કરવા આવેછે. તેઓને આ
વો શાહેબ જાવો ચાહેબ કરીને મેહનત કરી, તે મેહનતનાં
બદલામાં ૧) શેઆવ મેલવે તેમાં નવાઈ શું થઈ. તેઓ પો
તાને ગેરનો ધરમ ગુરૂ મેલી બીજાં અશોને કાંહાં શોધવા જા-

એ, હાલ જેઓ જામાં પીછોડી, શીઆલ દપોતા નાખેછે, બાહારના દમામ અને ભપકા કરેછે, તેનેજ શેરીઆરજી અશો કહેછે કે કેમ. તે વીશે ભાશાંન કરતાએ બોલાશો કરવો જોઇતો હતો. ઇરાની પતેતનાં અવસતા. અજ હરાઇન ગુનાહા કે મન મોનોએ હા અંદર વહમન અમેશાસપંદ. વ ગેતીઆ અંદર, ગોસપંદ વ ગોસપંદ શરદેઆંજત, ગોસપંદરાજદમ, વ બેશીનીદમ, વ પ બેદાદ હા કોસતમ, વ વાશતર, વ આબ, બ ગાહએ, અશ ન દાદમ, અશતે શીકશતેહે, અજ દુજદ, વ ગુરગ, વ રાહાદાદ, નીગાહા ન દાશતમ, અજશરમા, વ ગહરમા, અંદમાં, બ ન પેહરેખતમ, વ ગોસપંદે જેહે જવાં કે કોશતમ, ગાવે વરજ, વ અસપે કારજારી, બરહે વ બુજગાલે, વ ખરૂશ, વ મોરગે કાશકીને કે કોશતમ, તાપ હમ વેહાં વેહાં, કે વહન અમેશાસપંદ, અજમન આજુરદે એશતેદ, વ ન ખશનુદ, મનશની, વ ગગસની, વ કુનશની, તની વ રવાંની, ગેતી વ મીનો, અજશહમેવ નાહી અવાખશ, વ પશેમાંન પ પતેત હોમ. અરથ. હરભાંતનો ગુનાહા કે મે મીનો બહમન અમેશાસપંદોનાં ગોસપંદો અને ગોસપંદોની જાતો શાથે કીધો હોએ, બુરી રવેશ ચાલીઆથી જે ગુનાહ મહને પોહોંચેઓ. એટલે ગોસપંદોને મેં મારેઆં અને કાપેઆં તથા તેઓને મે આજાર દીધો અને બેઇનશાફી કીધી તથા મેં તેઓને વખતશર ખાશ, પાણી નહી આપીઉ, તેઓના મેં હાર બાંજેઆં, ચોરોનાં તથા રાહમારૂઓના આશેકથી મેં તેઓને નેગાહ નહી રાખેઆ, તાહદમાં તથા ગરમીમાં મેં તેઓની અંદાજાશર પહરેજ નહી રાખી, એટલે મેં તાહડની રતુમાં થથરતાં રાખેઆં અને મેં ગરમોની રતુમાં બોલસી

હવામાં નહી રાખેઆં. તથા ખેતીના બલદાને અને તમાં-
મ ગોસપંદાને, લડાઈનાં ઘોડાને તથા ગોસપંદાની તોખમને
તથા મુરગને અને મુરગે કાશકી નામના પરંદાને મેં કાપે-
આં. એ સઘલાં ભલાંઓ શાતે મારાથી ભલાઈ નહી થઈ,
તેને લીધે બેહમન અમેશાસપંદ મારાથી આજુરદે તથા
નાખુશ થએઓ તે વાશતે તે હર જાતનાં ગુનાહથી, મારી
નેકમનશની, નેક ગવશની, અને નેક કોનશની એ કરી, ત-
ને કરી, રૂઆંને કરી, ગેતીનાં તથા મીનોનાં હથીઆરે કરી
એટલે મારી જાતી અકકલે તથા મીનો અકકલે કરી, હું તો
બા કરી પશતાવા શાથે પાછો ફરૂછેઉ. શાહેબો, આ બાબદાથી
તમારી પુરતી ખાતરી થઈ જોઈએ. ગહંબારનાં અપરગાન-
ના અવસતા. દાતાએચ, અએતે મજદીઅશને, અએ તુમ
રતુમચ, મીઅજદેમચ, ઇમ મેદીઓજરેમેમ, પઈઓશ, ગરે
બોશ, ઇઓ એશતે, ફરાઓરોજદ, પઇઅંઘોહો, ઇએજી તદ
ઇએ ઇઅતે, નઉઆદ તદ ઇએ ઇએતે, હોરીઆહ્રચેદ,
અદ અએતોઉઅતો, દેદીઅદ, આદેદ, પરંઘારીઅદ, અરથ.
મજદીઅશનીઓ, મેદીઓજરેમ ગહંબારમાં અથવા હર ગ-
હંબારમાં. ગોસપંદોના દુધનું પકાવેલુ મીઠુ ખાનુ મજદીઅ
શનાનોને આપે. અગર તેવું મીઠું પકવાંન કરવાને કોઈની
શકતી નહી હોએતો, બીજી હરએક મીથાશની ચીજથી, ખા
નુ પકાવીને આપે. જે અશો હોએ તેને. શાહેબો. જે બોલ
પઇઅંઘો, કરી આવેલાછે. તેનો અરથ દુધનો થાએછે. તી-
રએશગનાં અવસતા. ઇએમ પેતેચ મેરેનતે, પશુઅચ, શતોરા-
ચ, મરીઆચ, અરથ. ઇઆદ કરેછે પશુઓ તથા મોહતાં
ઘોરો અને માણશો. શાહેબો વરસાદને તમામ પશુઓ
તે બધી જાતનાં ગોસપંદો અને વલી મોહતાં ઘોરો એટ-

લે ગાએ, ભેશ, બરદ, ઘોડો, ઉથ, હાથી, ઇવીઆદી તથા વલી માનશો બી વરસાદને ઇઆદ કરે છે કારણકે વરસાદના વરશવાથીજ દુનીઆં જીવે. પશુઓને વાસતે ઘાસ તથા પાણી મલે તથા માણશોને વાશતે તમાંમ જાતનો દાંણો અને ઉરવરો પેદા થાએ, તે સાથે પાનીથી જીવવું કરે. ગોશ એશતના **અવસતા.** દરવો પશુઆંમ દરવો શતો રામ, દરવો ઉરવથાંમ, દરવો અપેરેનાઇઓકામ. **અરથ.** જે પશુઓને દરૂશતી આપનાર, મોહતાં ઘોરોને દરૂશતી આપનાર, બચચાંઓને દરૂશતી આપનારછે. મેહેર એશતનાં **અવસતા.** આઅદ હવ પશુવીર, વશીખશથરો ફરચરઅતે, તદનો જમીઆદ અવંઘહે, મેથર અહુર બેરેજંત, **અરથ.** એ બુલંદ મેહેરઇજદ શાહેબ, તું પશુ અને માણશો ઉપર રાજ ચલાવનાર, આગલ વધે છે તેમ, મારી મદતને વાસતે પોહોંચો. ફરવદીન એશતનાં **અવસતા.** જેમાદ હજુખશઠએ તે, ઉરવરાઉ થરા થરાએ, પશવાઓ વીરઇઆઉ થરા થરાએ, અએરીઅનામ દખીઉનામ થરાથરાએ,ગેઉશ પંતો હીઆઇ આઓ, અવંઘહે નરાંમ અશઓનામ, **અરથ.** ગોસપંદો અને માણશોની પરવરશીને માટે. ઇરાનનાં દેશોની પરવશીને માટે. ભારબરદારી ગોશપંદોની પરવરશીને માટે. અને અશોમરદની પરવરશીને માટે સઘલી જાતના ઝાડપાનો મતોડીમાંથી ઉગે છે. શાહેબો આ તુક બોલો ઊપરથીજ તમારી ખાતરી થઇ હોશે કે ગોસપંદોની, માણશોની, વલી ભારબરદારી મોહટાં ગોસપંદોની તથા અશો મરદોની, એઓની પરવશીને વાસતે ખોરાક મતોડીમાંથી પેદા થાએછે. ગોસપંદોને વાસતે ગાહશ અને માણસને વાસતે ઉરવરમાં દાંણો અને ફ્રૂત, જેના પેદાએશ જમીનમાંથી પેદા થઇછે. **અવસતા.** ઇ-

અદજી મે ને.એદ દેદીત કુપશતાંમ કુગગાઓ અશોનામ પરવશીઓ, નોએદ મે એદ આઓબાહદ, તેમાશુવીર, ઇઆ શનોશગદેનામ, વહુશતે દરૂજો, કુપરે દરૂજો, ખશથરેમ દરૂજો, અશતવાઓ અંધેકુશ. આઓંબાહદ. અરથ. અગરજો પવી તરોની ગાલેબ પરવશીઓ મને મદત નહી આપતે તો મા શાં પશુ. અને માણસ. જે બંધો સરવે જાતોમાં ઊતમ છે. તે નહી થએલાં હોતે પણ દરૂજનો વધારો અને દરૂજની પાદશાહી તથા દરૂજનીજ તનોમન દુનીઆંભી થઇ હોતે. અવસતા. એરેજેનતે, શતવએશેમ, અંતર જાંમઅશમ નેમચ, તદ આપેમ જવનો, શરૂતેમ, તચદ આપેમ કુબશી અદ,કુરવરેમ થરાથરાએ;પશુઆકુ વીરઇઆકુ થરાથરાએ. અ એરીઅનામ દખીકુનામ થરાથરાએ, ગેકુશ પંતો હીઅઈઆકુ અવંઘહે નરામ અશઓનામ. અરથ. તેઓ જમીન અને આ શમાનની વચે પાંણીચલાવનાર. બારી ગગરાત કરનાર, પાણી ચલાવી જાહાડ પાનને ઊગાવનાર, શતવશ શેતારો, પશુ અ-ને માણશોની પરવરશીને માટે, ઇરાનના દેશની પરવરશીને માટે, ભારબરદારી ગોસપંદોની પરવરશીને માટ અને અશો મરદની મદતનેશારૂ પોહોંચે છે. અવસતા. ખુઇઆદ અહમે નમાને, ગેકુસચ વાથવ, વીરનામચ,ખુઇઆદ, આશુસચ, અ, સપો દરેજેસચ વાખશો, ખોઇઆદ નાશતાઓ, વીઆગનો-ઇઓનોબાદ, પરાઇઅજાએતે, ગઓમત જશતે, વશતરવત, અશનાશનેમંઘહે. અરથ. તારેતાંહાં ગોસપંદોના તોલાં થાકુ, તથા માણશોના ટોલાં થાકુ, તારેતાંહાં જદફવાલો ઘોડો અને મજબુત ગાડી થાકુ, જે શખશ હમાને ગાએવાલા તથા વશતરવાલા હાથ વતે પવીતરાઇ શાથે તાબેદારીથી, પાકી મેલવી હંમેશાં ઇજે, તેઓ વધારે તારીફવાલાએક અને વ-

ખનાએલા થાઉ. અવસતા. સ્ત્રોશીઅંતામ યઅજમએદે, ડરૂનો યઅજમએદે, પશુકનામ યએજમએદે, દએતકનાંમ યઅજએદે. અરથ. પેગમબરોની ફરવશીને આરાધીએ છેયએ, રવાંનની ફરવશીને આરાધીએ છેયએ, પશુઓની એટલે ગોસપંદોની ફરવશીને આરાધીએ છેઇએ, પાલેલાં જાંનવરોની ફરવશોને યજીએ છેયએ. અવસતા. અશઓનીમ, થરાંફેદામ. ગેઉસ્ય વાસતરેચ. ફરેતાંમ. ગેઉસ્ય વાશતરેચ. અરથ. બુલંદ રાજ કરતી. નહી ઘાત કરનારી. શાચચો. ગોસપંદોને અને જાહાડ પાંનોને તરૂપની આપનારી. ગોસપંદો ઉપર તથા જાહદપાનો ઉપર પેઆર કરનારી થય. રામએશતંના અવસતા. યઅદ બવાને, ખરનંઘશતેમો, જાતનામ, હવરે દરેશે મશીઆનામ, યઅદકેરેનવાને, માઉયઅ ખશરાદ, અમેરઅશેત, પસુવીર, અપેઓશેમને. અરથ. તું મને બખશેશ આપ કે હું સઘલાં જનમ પાંમેલાં માણસો કરતાં અતીશે નુરવાલો ખોરશેદના દેખાવ જેવો થાઉ કે હું મારી પાહદશાહીના વખતમાં, પશુઓને અને માણશોને, મોહત વગરનાં કરૂ, (શાહેબો. એ પરમાણે પાહદશાહા જમશેદે દાદાર અહુરમજદને કેહીઉ.) અવસતા. તદ અશતે કવેમ ખરેનો થરા થરેમ, ગેઉશ પતોહીઆઉ. અવંઘહે નગામ અશઓનામ. દેનીઆઉસ્ય માજદીઅશ નોઇશ. અરથ. તે કેઆની નુર ઈરાંનીઓના એટલે ભલા લોકોના મુલકોની તથા ભારબરદારી ગોસપંદોની, પવીતર માણશોની અને મજદીઅશની દીનને માટે છે. માહાબોખતાર ને આદ્રશનાં. અવસતા. માઉંગહે ગાચેથરહે, ગેઉસ્ય અહુઓ દાએતી આઉ. ગેઉસ્ય પોઉરૂ શરેદઉઆઉ. ખશનઓથર યઅશનાએચ, વહંમાએચ, ખશનઓ થરાએચ, ફરશથ તય-

૬૨. અરથ. માહતાવ ગોસપંદ તોખમીની, ગાવીઓદાદ ગાએની, ગોસ્પંદોની જાતોની. ઇજસને, નેઆએશ, ખુશી અને વખાન કરવાને હું કબુલ કરૂ. આતશની નેઆએશના. અવસતા. હમદ પૈહેમ. ઉપથવાહખશોએદ. ગેઉરાચ વાંથવ. ઉપવીરનામ પોઉરૂતાએશ. અરથ. તું એઆજાર અને ધરાએલો રેહજે. તુને બાલાતર ગોસપંદોનો ટોલો તથા બોજોરગ બેટાનાં ફરજંદો જીઆદા થાઓ. (શાહેબો. આ તશની જાલવની કરનારને તેના બંદગી કરનારને, તેને વાસતે ખોરાક લેઈ જનારાઓને. આતશ અને આગ્રીબેશન ફરેશતો દોઆ કરે છે.) હવે તમો શાહેબોની તો પુરી ખાતરી થવી જોઇએ કે માંણશને અને ગોસપંદોને, એક સરખી રીતે ગનેલાં છે. તેવારે આપણને શેરીઆદજીએ કીવા વીદવાંન, શું સબબને વાસતે ગોતું ખવારે છે. અને પોતે તકશીરવાર થવાશાતે, આપણનેબી ગુનેગાર કરે છે. અએવેશરૂથરેમ પૈતેના. અવસતા. માથરેમ સપેંતેમ અશવનેમ અશહે રતુમ ઇઅજમરદે. ગેઉશ ઉરૂઆનેમ અશવનેમ અશહે રતુમ ઇઅજમરદે. અરથ. માથરવાંની એટલે અવસતાજોબાંન, બોજોરગ અશોઇવાલી અશો છે. તેને આરાધુ. ગોસપંદોનો ટોલો અશો અશોઇવાલોછે તેને ઇજુ. પશેમાની પતેતના. અવસતા. ઉએમ અંદર, બેહમન ગાઉ ગોસપંદ, ગોસપંદ શરદેગાંજસતે. પપતેત હોમ. અરથ. જે મારેથી બેહમન અમેશાસપંદના ગોસપંદો અને જાત જાતનાં ગોસપંદો સાતે. ગુનાહ થએઓ હોએતો હું પશેમાન થઇ પસતાવો કરૂ છેઉ. અવસતા. આતશ શોરખ શોજ. શગ, વર, ગોસપંદ. પંજાઇન. ચુન મન અંદર ગુનેહગાર બુદ એશતેદ હોમ. અજાન ગુનાહા,

મનશની, ગવસની, કુનશની,* પ પતેત હોમ અજ ગુનાંહા. **અરથ.** બલતો આતશ, શગ એટલે કુતરાં, પખશી, ગોસ-પંદ પાંચ જાતના સાથે, મારાથી અંજાણપણે ગુનાહા થાએઓ હોએતો. મારી મનશનીથી, ગવશનીથી, કુનશની થી * પશતાવો કરૂંછઉ અને પશેમાન થાઊછેઉ. વંદીદાદ ની બીજી પરગરદના. **અવસતા.** પશેઉશ, અનોમઇઅહે, પદેમ વનાઇતીમ. **અરથ.** એ જગો ગોસપંદોના બકરાંનાં કદમ દેખે. **અવસતા.** હથર તોખમે ઉપ બરદ, પશુઆમ-ચ, શતોરોનામચ, મરીઆ નાંમચ. **અરથ.** એ પરમાંને ગોસપંદોના, મોહટાં ઘોરોના, માણસોના, તોખમ લેઇજા. **અવસતા.** ચેરેતો દારાજો કેમચેદ પેતે ચેથરે ઓશનામ, ગઉઆમ ગાઉસઆમ. **અરથ.** ચેઆરે તરફથી લાંમઓ, પોહલા, ચોખુન ગોફા બનાઉ, ગોસપંદોને વાસ્તે. (શાહેઓ પાદશાહ જમશેદને, દાદાર અહુરમજદે એ પરમાને કીધું હતું. તેઓને વજકરદ ગોફામા લેઇ જાવાને વાસ્તે.) વંદીદાદની તરીજી પરગરદનાં. **અવસતા.** ગઓજશતો. **અરથ.** ગાએને હાતે. એટલે ગોસપંદની શખાવત શાતે. વંદીદાદ-ની ચોથી પરગરદના. **અવસતા.** થરેતીઓ પશો મજો. નુ-એગઓ શતોરો મજો. **અરથ.** તરીજો ગોસપંદ કોલ અં-દાજો. ચોથો મોહટાં ઘોર કોલ અદાજો. (શાહેઓ આ જ ગોએ ગોસપંદો અને મોહટાં ઘોરોને, વેચવાને, ઇગા ખ-રીદ કરવાને, અથવા કે ઇને શખાવને આપવાને, જે કોલ આપે ઓ હોએ, માનાનો કે લખી દશતાવેજથી, તે વીશેઆવેલું.) **અવસતા.** માં ગેઉશ, મા વશતરે, ફ્રુનો અદાએતીમ. **અરથ.** નહી ગોસપંદ, નહી કપડું તું આપે. (એટલે તું ગોસપંદ ની અને વસતરની શખાવત નહી કરે. શાહેઓ આ જગો

ઊપર જુદદીનવાલાને હેવી સખાવત કરવાને વાસતે મનાઇ આવી છે.) અવસતા. ઇમ્મો ગેઉશ ઉરોથવરે. હાંમ પા ફ્રશ્મેને. ઇઅથ હાઓ ઇમ્મો નોઇદ. ઇઅથ હો ઉપ મેરૅતે. અરથ. જે ગોસપંદોને અને પશુઓને, ધરાએબાં નહી રાખે તો. પછી તે ભુખે મરેતો. (શાહેબો ગોસપંદોને ખોરાક આપવો જોઇએ. વંદીદાદની પાંચમી પરગદના. અવસતા. આઅદ પસ ચેતે, અરપે ગજો ઉરૂઅતતામ, અસ્પીઅ નામચ પઇઅંઘામ, ગાઊ ઇઅ નામચ, મેશને નામચ, બુજીઅ નામચ. અરથ. એ રવેશે આપે બુલંદ ખોરાક. ઘોડીંનુ, ગાઇનું, મેશનું. અને બકરીનું દુધ. અવસતા. હાંમ વોરેનામ. ઉશ વોરેનામ. ગામચ ખાશતેમ અના પેમ, ઇઉમચ અશીમચ અનાપેમ. મદુચ અનાપેમ. અરથ. પછી તેને વગર પાંણીનો ખોરાક દુધમો પકાવેલો, વગર પાણીની દવા આપે. (શાહેબો આ બાબદ, જે ઉરત મુવેલું બચચુ જને, તેને વાસતે છે, તેની માવજત કરવી જોઇએ. કે તેના પેટમો બચચું મરી જવાથી, તેને નુકશાન પોહોચે અને તેનું ગરભસતાંન અપવીતર થવાથી, તે ઉપર પાણી નહી પડવાનો શબબ આવેલો છે, તેને પરથમતો ગોસપંદોની નીરંગ પાવી જોઇએ. પછી તેની દવા કરવી પડેતો તેબી વગર પાણી નીજ આપવી જોઇએ. એવું બોલલું આવેલું છે. જે અપવીતર બનીઊ તેને પવીતર બનાવા નીરંગડો પાવી. પછી તરણ દાહાડા સુધી દુધમાંજ પકાવેલો ખોરાક. દવાબી વગર પાણીની આપવી. હવે એનું કારણ આપણા ધરમ પરમાણે એવું શમજવું. કે તેના ગરભસથાનમાં બચચું મરી જવાથી તે જગાને ગોરસતાન કરીનેબી કહેછે. તે અપવીતર જગા ઉપર પાણી નહી લાગુ થાએ એવુ માલમ પડે છે. જેમ ઝીમન જગા ઊપર તથા હેરનશા ઉપર પાણી નાખવાનો હોકમ

નથી તેમ. વલી પેહલા તરણ દાહાડામાં તે ઓરતથી ભુખ નહી ખમાએ તો તે વીશે એવું ફરમાણછે કે દીનનો દશતુર હોએ તેને તથા દાકતરોને પુછી. તેને તેઓ અંણ ખવાડવા હોકમ આપેતો ખવાડે સબબ કે તે ભુખના જોશથી દેવાંની બને નહી. શાહેબો આ ભાશાંનો ઉપરથી તમોએજ તમારી દાનાઇથી વીચારી લેવું.

જરતોશતી શાહેબો ગોશપંદ વીશે, તેનું માશ ખાવા વીશે. તો તમો રહેમદેલ જરથોશતીઓની પુગતી ખાતરી થઇ હોશે. હવે મારૂ કેહવાનું તમો શાહેબોને હેવુંછે કે તમાર પેટને વાશતે તમો હાવો ખોરાક ખાશોતો મારી કંઇ જાબરી નથી પણ ધરમને બાંને, ધરમને ઓરમો મેલી, જશનોં, ગહંબારો, આપરા ગુજરેલાં રૂઆનોનાં દહાડા. ઉપર શવાબ કરવાને બદલે ઓર ગુનાહા કરો છેઓ, આપરાં મા બાપના, આપરી ચહડતી પેહડીનાં ફરોહરો, આ લોભી દુનીઆંમાં હાવો ગુનાહ ભુલથી કરી ગીઆં, અંજાનપણે ગફલતી કરી ગીઆં, તેઓને વાશતે તેઓની નઇએતે આપણે જાનવા છતાં જો ગુનાહા કરીએતો હેનો દોશ તેઓને માંથે નથી. શાહેબો હેવી વખતે શતુમ પનાવો, તેમાં હાલુ, ખાનું નહી કરોતો ઘણું શારૂ. ગુંજાશ માફક દુધનું ઇઆ હરેક તરકારીનું પકવાન કરો. અને તે ઉપર ધરમ કીરીઆ કરાવો એટલે શતુમ પઢાવો જેથી શવાબની નેમ જલવાએ અને ગોશપંદોના ઉપર જે ફરેશતાઓ ઉપરીછે, તેઓ ખુશી થાએ. શાહેબો રૂઆંન કે ફરેશતા, હાવા ખોરાકની ઉમેદ રાખતા નથી, તેઓ તો બંદગીના ખોરાકની અને શારી ખુશબોવાલી ચીજ આતશ ઉપર બારવાની, મોરાદ રાખેછે.

વેચવાના છે.

રૂ૦। રાહનુમાં શભા તરફથી એરવદ શેરીઆરજી દાદાભાઇ ભારૂચાએ, રૂઆંણની કોરીઆવીશે કોધેલાં ભાશાંન ૫) નો રદીઓ. હમે કાધેલાં, તરન ભાશાંનથી.

જરથોશતી ધરમબોધ ચોપાંનેઆં.

રૂ૦)= ભાગ ૨ જો.

રૂ૦)≡ ભાગ ૧) લો તથા ૨) જો શાથે છાપેલો.

રૂ૦)≡ ભાગ ૩ જો.

રૂ૦। ભાગ ૪ થો.

રૂ૦।।। ચેઆરે ભાગ શાથે બાંધેલા શાદી બાંધનીથી.

રૂ૧) ચેઆરે ભાગ શાથે બાંધેલા ગીલીટનાં

રૂ૨) રાસ્ત દાને જરતોશતીઆંન એટલે જરતોશતી દીનની રાશતીવાલાં માશીક ચોપાંનેઆં વરશ ૧)નાં બાર આંક શાથે બાંધેલા.

રૂ૦)= પતેત પશેમાંની—આ—માંએની. અને તેતરીશ ફરેશતાઓના નામ અને કામ.

ઠેકાંણું—કોટમાં બજારગેટમાં મોતીશાના બેરની સાંમે માંણેકજી મેહેરાંમજી દેશાઇની દુકાંણે તથા ચરનીવાડા વાહડીઆજીનાં આતશબેરાંમની સાંમે જમશેદજી શાપુરજી શુકરવાલાની દુકાંનપરથી અને ધોબીતલાવપર દર અઠવાડીએ શની અને આતવારે ચાલુ વાએજ કરાએચ તે જગા ઉપરથી મલશે.

લા૦ મોબેદ રતનજી કુરશેતમજી કાંગા.